

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

46

Ο Ξεχθρός
του Κόσμου

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'Ο ΞΕΛΗΝΑΣ
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο Έγκεφαλος

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στην 'Αφρική. Μέσα σ' ένα πυκνό δάσος, ύψώνεται ένα πασάξενο σπίτι. Είναι στρογγυλό, σαν αρχαίος πύργος, και χτισμένο από άσπρο και κόκκινο μάρμαρο, που σχηματίζει διάφορες καλλιτεχνικές παραστάσεις στους έξωτε ρικούς τοίχους.

Τό έσωτερικό του σπιτιού είναι πολυτελέστατο. Τά πατώματα είναι στρωμένα με πολυτελείς παχείς τάπητες και στους τοίχους καίγονται πίνακες μεγάλης αξίας. Τά έπιπλα είναι φτιαγμένα από άρωματικό πανάκριβο ξύλο, σκαλισμένο από μεγάλους τεχνίτες.

Μπαίνοντας, έχει κανείς την εντύπωση ότι βρίσκεται στο παλάτι ενός από τους πλούσιους μεγιστάνες της 'Ανατολής.

Στό πολυτελές αυτό σπίτι μένει ένα μόνο κορίτσι. Μένει ή όμορφη και σατανική Φάουστα, με τά ξανθά μαλλιά και τά παράξενα μάτια, ή κόρη του τρομερού αρχιεγκληματία Δόκτορος Φάουστ, του ύπ' αριθμόν 1 έχθρου του κόσμου, που έχει εξοντώσει ό εξακουστός Έλληνας 'Υπεράνθρωπος 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ! (*)

Αυτή τη στιγμή, ή Φάουστα βρίσκεται σ' ένα μεγάλο δωμάτιο του επάνω πατώματος,

(*) Διάβασε τό τεύχος 41 «Ο θάνατος του Φάουστ» και τό τεύχος 45 «Η Φάουστα εκδικείται».

πού είναι ένα τέλειο έπιστημονικό έργαστήριο. Είναι το έργαστήριο όπου ο Δόκτωρ Φάουστ είχε κατασκευάσει τις διάφορες συσκευές, πού χρησιμοποιούσε στον πόλεμό του έναντιον της Άνθρωπότητος.

Το ξανθό κορίτσι είναι γο-νατισμένο μπροστά σ' ένα χαμηλό τραπεζάκι, όπου είναι τοποθετημένο κάτι αλλόκοτο και άποκρουστικό. Κάτω από μια μεγάλη στρογγυλή γυάλα, πάνω στο τραπεζάκι, θρίσκεται ένας έγκέφαλος!

Ναί! Ένας ανθρώπινος έγκέφαλος χωρίς το κρανίο του γυμνός και ρόδινος!

Μιά παράξενη άνταύγεια θαγαίνει κυματιστά από τον έγκέφαλο μέσα στη γυάλα, ενώ το κορίτσι, με τά χέρια σπασμένα πάνω στο στήθος της, μουρμουρίζει σιγανά:

— Ω μεγάλε έγκέφαλε του Δόκτορος Φάουστ! Ω πατέρα μου! Δόσε μου έμπνεύσεις! Κάνε με νά έπινοήσω κάτι τρομερό, κάτι πού νά έκ μηδενίσω όλόκληρη την Άνθρωπότητα, καθώς και τον Έ λ Γ κ ρ έ κ ο και τους φίλους του! Όταν οί έχθροί σου σ' έβριξαν νεκρό, πατέρα μου, έγώ κατώρθωσα κρυφά και χωρίς νά μέ αντίληφθι κανένας, νά άφαιρέσω τον έγκεφαλό σου από το κρανίο σου και νά τον διατηρήσω ζωντανό έδω, στο σπίτι μας, μέσα στο έργαστήριό σου! Έσύ ως τώρα μου έδωσες όλες τις έμπνεύσεις στον

πόλεμό μου έναντιον των έχθρών σου! Δέν μπορώ όμως νά τους νικήσω! Ό δαιμονισμένος Έλληνας ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, θρίσκει πάντα τον τρόπο νά άχρηστεύση τά όπλα μου και νά έμποδίση κάθε καταστροφή πού άπειλει τον κόσμο! Κάνε με λοιπόν, ω έγκέφαλε του μεγάλου πατέρα μου, νά έπινοήσω κάτι, πού νά καταστρέψη τον κόσμο, χωρίς ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο νά μπορέση νά κάνη τίποτα!

Η άνταύγεια, πού σκορπίζει ό έγκέφαλος μέσα από τη γυάλα, γίνεται πιό έντονη.

Μιά φωνή, μιά σιγανή έξω κοσμη φωνή, λέει μέσα στο μυαλό της Φάουστας:

— Άκουσε, κόρη μου, τί πρέπει νά κάνης. Θα πάρης...

Η φωνή μιλάει γιά άρκετή ώρα. Όταν σωπαίνει πάλι, τά μάτια του ξανθού κοριτσιού άστράφτουν από άγρια χαρά και έκδικητική μανία.

Σηκώνεται, πηγαίνει στο βάθος του έργαστηρίου και άρχίζει νά δουλεύη πυρετωδώς.

Δυό μέρες άργότερα, ένα περίεργο κανονάκι είναι στην μέση στην ταράτσα του στρογγυλού, μαρμάρινου σπιτιού, μέσα στην καρδιά της άφρικανικής ζούγκλας.

Η Φάουστα θάζει μέσα στο κανονάκι κάτι θλήματα, πού μοιάζουν με μικρές δίδες, και τραβάει τη σκανδάλη. Μερικές έκπυρσκορησεις άκούγονται και τά θλή-

ματα έκοφενδονίζονται πρὸς τὸν οὐρανό...

* * *

Τὴν ἴδια περίπου ὥρα, στὴ Νέα Ὑόρκη, τὰ πλήθη πηγαί νοέρονται στοὺς δρόμους εἰαστικά καὶ πολυάσχολα. Ὁ καιρὸς εἶναι θαυμάσιος καὶ τὰ πρόσωπα τῶν διαβατῶν εἶναι γεμάτα αἰσιοδοξία καὶ ζωηράδα.

Ξαφνικά, στὸν ἀέρα, πάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοξύστες, ἀντηχοῦν σιγανὲς ἐκρήξεις καὶ φαίνονται κάτι μικροσκοπικά συννεφάκια.

Μερικοὶ ἀπὸ τὸ πλήθος ἀφήνουν κραυγὲς τρόμου καὶ κάνουν νὰ τὸ θέλουν στὰ πόδια πανικόβλητοι, μὰ οἱ ἄλλοι τοὺς σταματοῦν.

— Θὰ εἶναι ἀντισεροπορικά γυμνάσια, λένε.

Καὶ συνεχίζουν ἡσυχοὶ τὸ δρόμο τους.

Δὲ βλέπουν ὅμως ὅτι ἀπὸ τὰ ἐλήματα, πού ἔσκασαν στὸν ἀέρα, πέφτουν πρὸς τὴ γῆ μικροσκοπικά οχεδὸν ἀδιόρατα πραγματάκια. "Αν ἔξετάση κανεὶς ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὰ πραγματάκια αὐτά, θὰ διῇ ὅτι εἶναι κάτι περιέργοι χνουδωτοὶ σπόροι φυτῶν.

Οἱ σπόροι αὐτοὶ πέφτουν ἄλλοι στὶς ταράτσες τῶν οὐρανοξυστῶν, ἄλλοι στοὺς δρόμους καὶ στὰ πεζοδρόμια καὶ ἄλλοι στὶς αὐλὲς καὶ στοὺς κήπους τῶν σπιτιῶν. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς σπόρους μένουν στὸ μέρος ὅπου ἔπεσαν, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτα.

Μερικοὶ ὅμως — εὐτυχῶς πολὺ λίγοι — κάνουν κάτι ἀ-

φάνταστο. Τρυποῦν τὸ τσιμέντο, τὴν ἀσφαλτο, τὶς πλάκες τῶν πεζοδρομίων ἢ τὸ χῶμα, ὅπου ἔπεσαν καὶ χάνονται.

"Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, στὰ μέρη, ὅπου χάθηκαν, ξεφυτρώνουν φυτὰ!

Μικρὰ φυτὰ μὲ πυκνὰ φύλλα, πού μεγαλώνουν γοργὰ καὶ ψηλώνουν. Μέσα σὲ λίγα λεπτά τὸ ὕψος τους φτάνει σὲ ὕψος κανονικοῦ ἀνθρώπου καί, στὴν κορυφή τους, ἓνα τεράστιο στρογγυλὸ λουλούδι ἀνθίζει. Ξαφνικά, μὲ πλατειὰ καὶ μεγάλα πέταλα.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὸ φυτὸ μένει ἔτσι, ἀνθισμένο καὶ γεμῆτο φύλλα.

Ξαφνικά, μιὰ καταπληκτικὴ καὶ τρομακτικὴ μεταμόρφωσι γίνεται. Τὰ κλαδιὰ τοῦ φυτοῦ ἀλλάζουν σχῆμα καὶ ὁλόκληρο τὸ φυτὸ μοιάζει τώρα ἄρκετὰ μὲ ἀνθρώπινο σῶμα, μὲ χέρια καὶ πόδια!

Τὴν πιὸ τρομερὴ ὅμως καὶ πιὸ ἀπίστευτὴ μεταμόρφωσι τὴν παθαίνει τὸ μεγάλο λουλούδι, πού εἶναι στὴν κορυφή τοῦ φυτοῦ. Γίνεται ἓνα εἶδος κεφαλιοῦ, μὲ κτηνώδες ἀλλόκοτο πρόσωπο, πού μοιάζει μὲ μοῦτρο ἀνθρώπου ἢ μοῦσοῦδι ζῶου καὶ πού μορφάζει ἀπαίσια.

Τέλος συμβαίνει τὸ πιὸ καταπληκτικὸ ἀπ' ὅλα.

Τὸ φυτὸ παύει νὰ εἶναι συνδεμένο μὲ ρίζες μὲ τὸ χῶμα, τὶς πλάκες ἢ τὴν ἀσφαλτο! Γίνεται ἀνεξάρτητο καί, μὲ τὴ φριχτὴ ἀνθρωποειδῆ μορφή του, ἀπομακρύνεται

περπατώντας με αδέξια και άσταθι, αλλά γοργά θήματα!

“Ενας διαβάτης περνάει από εκεί κοντά, άφηρημένος, θυθισμένος σε στοχασμούς, χωρίς να θλέπη το φριχτό τέρας που θαδίζει ξοπίσω του.

Ξαφνικά, το φυτό κάνει δυο γοργά, μεγάλα θήματα. Τά κλαδιά - μπράτσα του τυλίγονται γύρω από το κορμί του ανθρώπου.

Το μουςούδι του κολλάει στο λαϊμό του και τόν δαγκώνει!

Το φυτό και ο άνθρωπος μένουν για λίγο έτσι άγκασ-

Το αλλόκοτο φυτόζωο όρμάει έναντιόν του Κοντοστούπη!

λιασμένοι.

“Επειτα, το φυτό παρατάει τόν άνθρωπο, που σωριάζεται χάμω χλωμός, νεκρός, με το λαρύγγι του άνοιγμένο και με το αίμα του χαμένο!

Το τερατώδες φυτό άπομακρύνεται. Τώρα, τά μέλη του είναι πιό χοντρά, γιατί τά έχει θρέψει το αίμα του ανθρώπου!...

Το Άεουλούδι του Νάνου

ΜΕΣΑ στον κήπο του σπιτιού, όπου μένουν οί ‘Υπεράνθρωποι κι’ ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ο κωμικός νάνος Κοντοστούπης και το τερατάκι με το μεγάλο ράμφος πουλιού ο Τσιπιτσιπ έχουν στήσει μεγάλο λακριντί.

— Παλιότερατάκι, λέει ο νάνος μορφάζοντας άστεία, πολύ με ένοχλείς τόν τελευταίο καιρό! ‘Η γλώσσα σου δέν παύει να λήη άνόητα πράγματα! Σου έδωσα ένα γερό ξύλο για το ράμφισμα εκείνο που μου έδωσες τις προάλλες στο κεφάλι, μα και πάλι δέν έβαλες μυαλό! ‘Ενώ ξέρεις πώς το όνομά μου δέν είναι πιά Κοντοστούπης, αλλά ‘Υ π ε ρ κ ο ν τ ο σ τ ο ύ π η ς, έσύ δέν έννοεις να συμμορφωθείς! Πόσες φορές πρέπει να σου πω ότι τώρα δέν είμαι μόνο ο πιό δυνατός άνθρωπος του κόσμου, αλλά και πετώ κιόλας χάρις στη συσκευή που μου χάρισε ο ‘Ελληνας;

— Καί τι μ' αὐτό; λέει τὸ τερατάκι μὲ τὴ στριγγὴ θραχνή φωνή του. Ντὲν εἶσαι ντυνατὸς καὶ ντὲν πετᾶς μὲ τὴν ἀξία σου! Κι' ἐγὼ θὰ ἤμουν ντυνατὸς καὶ θὰ πετοῦσα, ἂν ἔπινα ἀπὸ τὸ κόκκινο ποτὸ (*) κι' ἂν μοῦ χάριζε τὴ συσκευή ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Καμμιά μέρα ὅμως θὰ τιμωρηθῇς γιὰ τὴν ψωροπερηφάνειά σου! Θὰ χαλάσῃ ἡ συσκευή τὴν ὥρα πού θὰ πετᾶς καὶ θά...

— Δάγκωσε τὴ θρωμόγλωσσά σου, καλιοτέρας!, γρυλλίζει ὁ Κοντοστούπης. Κουνήσου ἀπὸ τὴ θέσι σου, γρουσουζικο! Χτύπα ξύλο γιὰ νὰ μὴ σοῦ χτυπήσω τὸ κεφάλι καὶ σοῦ τ' ἀνοίξω στὰ δυό! Θὰ σέ.... Παναγίτσα μου!

Μιά σιγανὴ ἔκρηξι ἀκούγεται στὸν ἀέρα, ψηλά, κι' ἓνα μικρὸ συννεφάκι σχηματίζεται.

— Τί ἦταν αὐτό; τραυλίζει ὁ νάνος τρέμοντας. "Ωχ, ἡ καρδούλα μου! "Αγιε "Ονούφριε, προστάτη μου, μὲ βομβαρδίζουν!

Βλέπει ὅμως ὅτι δὲν παθαίνει τίποτα καὶ προσπαθεῖ νὰ περισώσῃ τὸ γόητρό του:

— Τί κάνει ἔτσι, θρὲ Τσιπιτοίπ; λέει στὸ φίλο του. Μὴ φοβάσαι! "Οσο ἔχεις τὸν "Υπερκοντοστούπη κοντά σου, δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτα! Εἴμαι... Τί εἶναι πάλι αὐτό;

Τὰ μάτια τοῦ νάνου εἶναι

Καὶ τότε ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ἀρχίζει τὴν ἐπίθεσι...

καρφωμένα τώρα γεμάτα ἀπορία σ' ἓνα μικρὸ φυτὸ πού ξεφυτρώνει ἀπὸ τὸ χώμα τοῦ κήπου τόσο γοργά, ὥστε τὸ μάτι παρακολουθεῖ εὐκολὰ τὸ μεγάλωμά του!

— "Αχά!, κάνει. Κύτταξε αὐτὸ τὸ φυτὸ, Τσιπιτοίπ! Τί τόπιασε καὶ μεγαλώνει ἔτσι; Κύτταξε!

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς τὸ φυτὸ ἔχει γίνεи πολὺ πιὸ ψηλὸ ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη. Πυπνὰ φύλλα τὸ σκεπάζουν. Στὴν κορυφή του ἀνθίζει ἓνα μεγάλο λουλουῖδι μὲ πλατεῖα πέταλα.

— Μωρὲ μπράβο!, μουρ-

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 42 «"Η Γροθιά τοῦ "Ελληνα».

μουρίζει ο Κοντοστούπης κατάπληκτος. "Έχω δη φυτά και φυτά στις ζουγκλες της Αφρικής, της Νότιας Αμερικής και της Ασίας. Σάν αυτό όμως δεν έχουν ξαναδῆ τὰ μάτια μου! Μέσα σὲ λίγες στιγμές ἔγινε ὁλόκληρο δέντρο!... Δὲ μοῦ ἄρῃσει καθόλου αὐτό! Μήπως εἶναι κανέναν... ἔχθρός μας μεταμφιεσμένος σὲ φυτό; Μήπως... Χάνομαι! Πεθαίνω!

Τὸ ἀλλόκοτο φυτὸ δὲν εἶναι πιά φυτό! "Έχει πάψει ξαφνικά νὰ εἶναι συνδεδεμένο μὲ τὴ γῆ μὲ ρίζες καὶ τὰ μέλη του παίρνουν ἕνα σχῆμα, πού θυμίζει ἀνθρώπο! Τὸ μεγάλο λουλουδί εἶναι τώρα ἕνα φριχτὸ κεφάλι πού μορφαίνει ἀπαίσια.

Γιὰ μερικά δευτερόλεπτα, τὸ φυτὸ, ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Τσιπιτοῖπ μένουν ἀσάλευτοι.

Ξαφνικά, ἀφήνοντας μιὰ στριγγὴ κραυγὴ, ὁ Τσιπιτοῖπ ἀπομακρύνεται πρὸς τὸ σπίτι μὲ μεγάλα πηδήματα.

Ὁ νάνος, παράλυτος ἀπὸ τὸ φόβο μένει καρφωμένος στὴ θέσι του, ἐνῶ τὸ φυτὸ θὰ δίζει πρὸς τὸ μέρος του. Τὸ ἀπαίσιο μουσοῦδι του μορφαίνει ἄγρια καὶ ἀποκρουσικά καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ πείνα!

Ὁ νάνος σταυροκοπιέται.

— Κύριε τῶν Δυνάμεων, τραυλίζει, τί εἶν' αὐτὸ πού βλέπουν τὰ μάτια μου; Εἶμαι ξόπλιος ἢ ὀνειρεύομαι; Μήπως πᾶθανε τίποτα τὰ μάτια μου καὶ βλέπω πράγματα πού

δὲν ὑπάρχουν; Σίγουρα, αὐτὸ συμβαίνει!

Καὶ προσπαθεῖ νὰ χαμογελάσει. Τὸ μόνο πού καταφέρνει ὅμως εἶναι νὰ μορφαίνει κωμικά.

Τὸ φυτὸ ἐξακολουθεῖ νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος του.

— Δὲ μπορεῖς νὰ μὲ γελάσης!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Εἶσαι ἕνα λουλουδί! "Ένα φυτό! "Επομένως, δὲν μπορεῖς νὰ περπατᾷς! "Επομένως, ὅλα αὐτὰ εἶναι μιὰ φάρσα! Μὴ! Μὴ μὲ ἀγγίζης! "Ὁχι ἡ καρδούλα μου!

Τὸ φυτὸ τὸν ἀγκαλιάζει σφιχτά. Τὸ μουσοῦδι του χαμηλώνει γιὰ νὰ τὸν δαγκώσῃ στὸ λαιμὸ καὶ νὰ τοῦ ρουφήξῃ τὸ αἷμα!

Ὁ νάνος τώρα εἶναι ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴ λαχτάρα πού νοιώθει.

— Μὴ, λουλουδί μου!, τραυλίζει μισότρελλος ἀπὸ φόβο. Μὴ, λουλουδάκι μου! Κάθισε ἤσυχο κι' ἄφησε τ' ἀστεῖα! Μπορεῖ νὰ πάθω συγκοπή καὶ τότε ποῖος θὰ σὲ περιποιεῖται; Ποῖος θὰ σὲ κλαδεύει καὶ θὰ σὲ ποτίζει; Ποῖος... Μήρηρη! Βοήθεια!

Τὸ φριχτὸ στόμα τοῦ ἀφάνταστου τέρατος πλησιάζει τώρα στὸ λαιμὸ τοῦ Κοντοστούπης. Ὁ νάνος ἀρχίζει νὰ ἀμφιβάλλῃ ἂν ὀνειρεύεται ἢ ἂν τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ πράγματα συμβαίνουν στὴν πραγματικότητα!

Χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνει, χαμηλώνει τὸ κεφάλι του καὶ τὸ σηκώνει πάλι ἀπότομα,

χτυπώντας το κινούμενο φυτό στο μουσουδι!

“Ένα στριγγό θογγητό θγαίνει από το στόμα του τέρατος και το κεφάλι του τραβιέται πίσω, ενώ τα κλαδωτά μπράτσα του σφίγγουν περισσότερο το κορμί του νάνου.

— Πεθαίνω!, μουρμουρίζει αυτός.

Και φουσκώνει τους μυώνες των πανίσχυρων μπράτσων του.

“Ένας ξερός κρότος ακούγεται και το φυτό σπάζει στα δύο, στη μέση ακριβώς! Τα δύο κομμάτια του άπιστευτου όντος παρατούν τον Κοντοστούπη, πέφτουν χάμω και... διαλύονται!

Γίνονται ένα υγρό, που το χῶμα το ρουφάει άμέσως!

Τὸ “Ένα γίνεται Δέκα!

ΗΝ ίδια στιγμή, μέσα από το σπίτι των Ύπερ ανθρώπων πετάγονται έξω ο Ύπεράνθρωπος, ο ξακουστός Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, ή Άστραπή και ο Κεραυνός, και προσγειώνονται γύρω από το νάνο, που εξακολουθεί να τρέμει, μουσκεμένος στον ιδρώτα από την αγωνία!

— Τι τρέχει; ρωτάει ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο. “Ο Τσιπιτοίμπήκε σαν τρελλός στο σπίτι μουρμουρίζοντας κάτι άκατανόητα πράγματα για ένα φυτό, όταν ακούσαμε τις φωνές σου! Τι συμβαίνει;

“Ο νάνος άνοιγοκλείνει το στόμα του, χωρίς να μπορή

νά προφέρει λέξι. Τέλος κατορθώνει να άρθρώσει:

— “Έ... ένα λουλουδι, μου.. μου έπετέθη!

Βάζουν όλοι τα γέλια.

— Αυτό ξεπιρνάει τα όρια της τερατολογίας, Κοντοστούπη!, λέει ο Ύπεράνθρωπος γελώντας. “Ένα λουλουδι σου έπετέθη, έ; Χά, χά, χά!

— Γε... γελάτε γιατί δέν... ξέρετε!, τραυλίζει ο Κοντοστούπης. “Ηθελε να μου ρουφήξει το αίμα!

— Νά σου ρουφήξει το αίμα, έ; κάνει ο Κεραυνός. Χά, χά, χά!

“Ο νάνος κοκκινίζει από θυμό.

— Είστε ήλιθιοι όλοι σας! φωνάζει. “Ένα λουλουδι, σάς λέω, θγήκε από τη γή και ρίχτηκε επάνω μου για να με δαγκώσει στο λαιμό! Εδύχως, που είχα την έτοιμότητα να εφαρμόσω μια λαθή ζιουζίτσου και να το τσακίσω στα δύο! “Αν δέν ήμουν ο Ύπερκοντοστούπης, θάμουν τώρα χαμένος!

“Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο κουνάει το κεφάλι του με λύπη. Τρελλάθηκε ο καημένος ο Κοντοστούπης, σκέπτεται.

“Ο Κεραυνός ρωτάει:

— Και που είναι το τρομερό λουλουδι που συνέτριψες; “Ο Κοντοστούπης εήνει το κεφάλι του σαστισμένος.

— “Έ... έλυωσε!, μουρμουρίζει. “Έγινε νερό και το ρούφηξε το χῶμα! Νά έδω! Βλέπετε που το χῶμα είναι άρεγμένο; Είναι... είναι... είναι.... Παναγίτσα μου! Κυτάξτε!

Ἀπὸ τὸ χῶμα, στὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου εἶχε διαλυθῇ τὸ πρωτοφανές τέρας, καμμιὰ δεκαριά φυτὰ ξεφυτρώνουν ἀπτόμα!

Μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ ἔκπληξι, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο κι' οἱ Ὑπεράνθρωποι βλέπουν τὰ φυτὰ νὰ μεγαλώνουν μὲ ἀπίστευτη γρηγοράδα καὶ νὰ φτάνουν σὲ ὕψος ἀνθρώπου.

Τὸ μυαλό τοῦ νάνου σαλεύει πάλι.

— Πᾶμε!, λέει χαζά. Πᾶμε στὸν κῆπο νά... μαζέψουμε λουλουδάκια! Εἶναι πρωτομαγιά, ἡ γιορτὴ τῶν λουλουδιῶν! Ζήτη τὰ νιάτα! Ζήτη ἡ ἀνοιξι! Ζήτη τὰ λουλούδια! Γιούχουου!

Μιά παράξενη ἀνταύγεια θαγαίνει ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο!

Ἡ τρομακτικὴ μεταμόρφωσι γίνεται πάλι μπροστὰ στοὺς ἐμβρόντητους ἥρωές μας! Τὰ φυτὰ μεταβάλλονται σὲ τέρατα, τοῦ θαδίζουν πρὸς τὸ μέρος τους μὲ γοργές, ἀδέξιες καὶ ἀπειλητικὲς κινήσεις, μὲ μάτια ποὺ ἀστράφτουν ἀπὸ ἀπληστία!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, οἱ φίλοι μας μένουν ἀσάλευτοι, μαρμαρωμένοι ἀπὸ ἔκπληξι καὶ δέος. Ἐνα ἀπὸ τὰ τέρατα φτάνει κοντὰ στὸν Κεραυνὸ καὶ ἀπλώνει τὰ κλαδωτὰ μπράτσα του γιὰ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ!

Ὁ Κεραυνὸς ἀντιδρᾷ μὲ γρηγοράδα. Ἡ γροθιά του τραβιέται πίσω κι' ἔπειτα κινεῖται πρὸς τὰ ἐμπρός μὲ ὀρμὴ ρουκέττας. Χτυπάει τὸ φυτὸ στὴ μέση καὶ τὸ τσακίζει στὰ δύο!

Τὸ τσακισμένο φυτὸ πέφτει χάμω καὶ διαλύεται! Γίνεται ἓνα ὕγρὸ ποὺ χάνεται μέσα στὸ χῶμα!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἄλλα κινούμενα φυτὰ περικυκλώνουν τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὴν Ἀστραπὴ. Αὐτοὶ μὲ μερικὲς καλοδοσμένες γροθιὲς τὰ συντρίβουν ὅλα. Σὲ λίγο, κανένα ἀπὸ τὰ τερατώδη φυτὰ δὲν ὑπάρχει πιά! Ἐχουν ὅλα μεταβληθῇ σὲ ὕγρὸ, ποὺ τὸ ροῦφιξε τὸ χῶμα.

— Καταπληκτικό!, μурμουρίζει ὁ Ἑλληνας. Ἀπίστευτο! Φυτὰ ποὺ κινοῦνται καὶ ἐπιτίθενται σὰν ἀγρίμια! Δὲ χωρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸ εἶναι ἔργο τοῦ Ἀ λ

λ ο υ ή της φάουστας! Νομίζω ότι...

— Θεέ μου!, φωνάζει ή 'Αστραπή. Κυττάξτε! "Αλλα φυτά θγαίνουν στο μέρος όπου χάθηκαν τα πρώτα! Για κάθε ένα που χάνεται φυτρώνουν δέκα!

Πραγματικά, μέσα από το μουσκεμένο χώμα θγαίνουν τώρα εκατό τουλάχιστον μικροσκοπικά φυτά το ένα δίπλα στ' άλλο και μεγαλώνουν γοργά.

— Γρήγορα!, φωνάζει ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Πατήστε τα! Λυώστε τα, πριν μεγαλώσουν και άρχίσουν νά κινούνται!

— 'Απάνω τους!, ούρλιάζει ό Κοντοστούπης. Σαλπίστε επίθεσι!

Και άρχίζουν κι' οί πέντε νά τσαλαπατούν τα μικρά φυτά, λυώνοντάς τα κάτω από τις φτέρνες τους. Σε λίγα δευτερόλεπτα, όλα τα φυτά έχουν πάλι εξαφανιστή και έχουν γίνει ύγρο που χάνεται μέσα στο χώμα!

Ό Κοντοστούπης σταματάει λαχανιασμένος.

— Δέ μου άρέσει καθόλου αυτό τό παιχνίδι! μουρμουρίζει γκρινιαρικά. "Ετσι που πάμε, θά περάσουμε όλη τη ζωή μας τσαλαπατώντας αυτά τα διαβολοφυτά!

Μά ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο φωνάζει:

— Τραβηχτήτε πίσω! Φύγετε από τό μέρος όπου τό χώμα είναι μουσκεμένο!

Τραβάει τό πιστόλι του από τη θήκη του —τό τρομερό

Αυτή τη φορά ό Κοντοστούπης την υποδέχεται με μία γροθιά!

πιστόλι του με τις πολλές σκανδάλες και τις καταπληκτικές δυνάμεις και τραβάει τη τη σκανδάλη της «άτομικης φλόγας», που έχει την ιδιότητα νά νεκρώνη κάθε ζωντανό όργανισμό!

Μιά κατακόκκινη φλόγα λούζει τό χώμα για μερικές στιγμές και έπειτα σήνει.

Ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και οί άλλοι μένουν άκίνητοι και σιωπηλοί, κυττάζοντας τό χώμα και περιμένοντας.

Περνοούν λίγα λεπτά, χωρίς κανένα φυτό νά φανή μέσα από τό χώμα...

Ξαφνικά, σε μία άκρη, όπου δέν είχε φτάσει ή «άτομικη φλόγα», ένα μικροσκοπικό φυτό ξεφυτρώνει και άρ-

χίζει να μεγαλώνη άλματω-
δώς. "Ενα μόνο φυτό.

— Ρίξε του!, ούρλιάζει ο
Κοντοστούπης. Σκότωσέ το
πριν μεγαλώση και γίνη τέ-
ρας! "Ωχ ή καρδούλα μου!

Μά ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο τὸ
ἀφήνει νὰ μεγαλώσῃ. "Εχει
τὸ σκοπὸ του. 'Η «ἀτομικὴ
φλόγα» του νεκρώνει τὰ ζων-
τανὰ πλάσματα, χωρὶς νὰ
τοὺς ἀλλάξῃ τὴ μορφή ἢ νὰ
τὰ διαλύῃ. Θέλει, λοιπόν, νὰ
ἐλξῇ στὰ χέρια του ἕνα ἀπὸ
τὰ μυστηριώδη αὐτὰ ἀνθρω-
ποειδῆ φυτὰ, γιὰ νὰ κάνῃ
πειράματα καὶ νὰ μελετήσῃ
τὸν ἀλλόκοτο ὄργανισμό
τοὺς!

Τὸ φυτὸ φτάνει σὲ ὕψος ἀν-
θρώπου καὶ ἡ φριχτὴ μετα-
μόρφωσι γίνεται πάλι.

Μὲ τὰ μπράτσα ἀπλωμένα
καὶ μὲ μάτια ποὺ ἀστρά-
φτουν ἀπὸ μανία στὸ ἀπαίσιο
μουσοῦδι του, τὸ ἐξώκοσμο
δὲν κινεῖται γοργὰ πρὸς τὸν
'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!

Ὁ "Ελληνας πιέζει τὴ
σκανδάλῃ. Μιά κατακόκκινη
φλόγα ἀγγίζει τὸ κινούμενο
φυτόζωο. Τὸ τέρας σταμα-
τάει ἀπτόμα.

Τὰ μπράτσα του σαλεύουν
σπασμωδικὰ σάν κλαδιά, ποὺ
τὰ σπρώχνει δυνατὸς ἀέρας.

Ἀπὸ τὸ ἀποκρουστικὸ στό-
μα του θγαίνει ἕνα σιγανὸ
ἀλλὰ ἀνατριχιαστικὸ οὐρλια-
χτό. Τὸ κορμί του, σκεπασμέ-
νο πάντα ἀπὸ φύλλα, λυγί-
ζει πίσω καὶ σωριάζεται χά-
μω. Τὰ διαβολικὰ μάτια του
ανοιγοκλείνουν μερικὲς φο-
ρὲς κι' ἔπειτα μένουν κλει-

στά. Τὸ κορμί του παύει νὰ
σαλεύῃ.

—Εἶναι νεκρό!, λέει ὁ 'Ε λ
Γ κ ρ έ κ ο σκύβοντας ἐπά-
νω του.

Τὸ πιάνει μὲ μιὰ ἔκφρασι
ἀηδίας στὸ πρόσωπό του, τὸ
σηκώνει καὶ τὸ μεταφέρει
στὸ ἐργαστήριό του, στὸ ἐπά-
νω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ.

Κλείνεται ἐκεῖ καὶ ἀρχίζει
νὰ κόβῃ λίγο - λίγο τὸ κορ-
μί, τοῦ νεκροῦ φυτόζωου, κά-
νωντας πειράματα καὶ δοκι-
μές!

Ἡ Ραδιοπαγίδα

ΓΑΙΝΕΙ ἀπὸ τὸ
ἐργαστήριό του μιὰ ὥρα ἀρ-
γότερα, μὲ τὸ μέτωπο συν-
νεφιασμένο, καὶ κατεβαίνει
κάτω, στὸ σαλόνι, ὅπου εἶναι
συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ φίλοι
του.

— Λοιπόν; ρωτάει ὁ 'Υπερ
ἀνθρώπος μὲ ἀγωνία.

— Δυστυχῶς, ἀπαντᾷ ὁ
"Ελληνας ἀφήνοντας τὸ κορ-
μί του νὰ πέσῃ σὲ μιὰ πολυ-
θρόνα, οἱ εἰδήσεις ποὺ σὰς
φέρνω δὲν εἶναι εὐχάριστες.
Τὰ φριχτὰ ὄντα, ποὺ ἀντιμε-
τωπίσαμε πρὶν ἀπὸ λίγο, εἶ-
ναι ἕνας συνδυασμὸς φυτοῦ
καὶ ζώου, καὶ συγκεκριμένα
συνδυασμοὶ ἄγριου κέδρου
καὶ τσακαλιοῦ! Πῶς κατῶρ-
θωσαν νὰ πετύχουν τὸ συνδυ-
ασμὸ αὐτὸ δὲν ξέρω. "Ενα
μόνο πράγμα εἶναι βέβαιον:
κάθε μῦρο τοῦ σώματός
τοὺς εἶναι κι' ἕνας σπóρος!
Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κατα-

στρέψη τούς σπόρους αυτούς, έκτος από την «ατομική φλόγα» μου! Δέν είναι όμως εύκολο νά χρησιμοποιηθῇ σέ μεγάλη έκταση ἡ «ατομική φλόγα», γιατί εἶναι φοβερά ἐπικίνδυνη. Ἄν τήν χρησιμοποιήσουν χέρια χωρίς πείρα, μπορεῖ νά προκαλέσῃ τρομακτικές καταστροφές! Ἀπό τήν ἄλλη μεριά, όμως, ἔνα καί μόνο τέτοιο φυτόζωο μπορεῖ νά γεμίσῃ σιγά - σιγά τή γῆ μέ ἑκατομμύρια ὁμοίους του, ἂν τὸ χτυπήσουν μέ σφαῖρες ἢ μέ ἄλλα μέσα!

— Εἶναι τρομερό!, λέει ἡ "Ελσα μέ τήν ἀνάσα πιασμένη. Κάτι πρέπει νά κάνουμε, πρὶν εἶναι πολὺ ἀργά!

— Ναί!, ἀπαντᾷ ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο. Πρέπει νά θροῦμε τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο προέρχονται καί νά σταματήσουμε αὐτὸν ποὺ ἐξαπολύει τοὺς ἀπαίσιους αὐτοὺς σπόρους! Αὐτὸ θὰ τὸ ἀναλάβου με ἐγὼ κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος! Στὸ μέταξύ, θὰ ὀπλίσω τὸν Κεραυνὸ καί τήν Ἀστραπὴ μέ πιστόλια «ατομικῆς φλόγας» καί θὰ ξεκινήσουν πετώντας πάνω ἀπὸ ὅλες τίς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς ἐξοντώνοντας τὰ φυτόζωα! Προσέξτε όμως! Ὅ,τι ζωντανὸ - ἀνθρώπο, ζῶο ἢ φυτὸ - ἀγγίζει ἡ φλόγα αὐτὴ τὸ νεκρώνει ἀμέσως!... Ὁ Κοντοστούπης, ἐξόλλου...

— Ἐ; κάνει ὁ νάνος χλωμίζοντας. Μὴ μέ ἀνακατεύετε ἐμένα στὸν καθγά! Μ' ἔχει πιάσει ἡ καρδιά μου καί δέν μπορῶ νά κουνηθῶ!

— Ὁ Κοντοστούπης, συνεχίζει ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, θὰ ἀναλάβῃ νά εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία καί τὴν κυβέρνησι νά δοθοῦν διαταγές νά μὴ χρησιμοποιηθῇ θία ἐναντίον τῶν φυτόζωων! Θὰ τοὺς ἐξηγήσῃς τί ἀκριβῶς συμβαίνει καί...

Ὁ Κοντοστούπης, θλέποντας ὅτι ἡ ἀποστολὴ του δέν εἶναι καθόλου ἐπικίνδυνη τινάζεται ὀρθίος καί λέει μέ στόμφο φουσκώνοντας τὸ στήθος του.

— Εἶμαι ἔτοιμος; Ἑλληνα! Ὁ Ὑπερκοντοστούπης εἶναι ἔτοιμος νά ριχτῇ... στὴ φωτιά γιὰ νά σώσῃ τὴν Ἀνθρωπότητα! Τρέμε κόσμε!

Μὲ τρία γοργὰ βήματα φτάνει στὴν πόρτα τῆς βεράντας καί ἀπογειώνεται φωνάζοντας:

— Ζήτω ὁ Ὑπερκοντοστούπης!

— Εἶναι ἀδιόρθωτος!, λέει ὁ "Ελληνας γελώντας. Ἀστραπὴ καί Κεραυνέ, πάρτε ἀπὸ ἕνα πιστόλι «ατομικῆς φλόγας» καί ξεκινήστε!

Τὰ δυὸ ἀδελφία σηκώνονται παίρνουν τὰ πιστόλια ποὺ τοὺς δίνει ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο καί ἀπογειώνονται κι' αὐτοί.

Ὁ "Ελληνας παρακολουθεῖ γιὰ λίγο τὸ πέταμά τους. μέ κάποια ἀνησυχία στὸ βλέμμα. Νοιώθει πάντα τὴν ἀνησυχία αὐτὴ κάθε φορὰ ποὺ ἡ Ἀστραπὴ ἀπομακρύνεται ἀπὸ κοντά του.

Ἀνάμεσα στὸν Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, μέ τὸ ὁμορφο καί ἀν-

δροπρεπές πρόσωπο, τὸ μεγαλοφυῆ ἐγκέφαλο καὶ τὸ ἀτρόμητο θάρρος, καὶ στὴν Ντιάνα, τὴν κόρη τοῦ 'Υπερανθρώπου, ὑπάρχει ἕνας ἀγνός, θαυός, δυνατός καὶ ὠραίος ἔρωτας, ποὺ εἶναι προωρισμένος νὰ καταλήξῃ σὲ γάμο μιά μέρα!

— 'Ο 'Ελληνας σηκώνεται.

— 'Ακολούθησέ με, 'Υπεράνθρωπε, λέει.

Προχωροῦν κι' οἱ δύο, περνοῦν ἀπὸ ἕνα διάδρομο καὶ μπαίνουν μέσα σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο, ποὺ εἶναι ἐγκαταστημένες ραδιοφωνικὲς συσκευές. 'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κάθεται μπροστὰ σ' ἕνα ραδιοπομπὸ καὶ παίρνει μιά μικρὴ συσκευή.

— 'Η συσκευή αὐτή, ἐξηγεῖ στὸν 'Υπεράνθρωπο, προσδιορίζει τὸ μέρος ὅπου θρίσκειται ἕνας ραδιοπομπός. Γιὰ νὰ λειτουργήσῃ ὅμως πρέπει νὰ μὴν εἶναι πιὸ μακριὰ ἀπὸ ἑκατὸ χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου θρίσκειται ὁ ραδιοπομπός αὐτός. 'Επίσης πρέπει ὁ ραδιοπομπός ποὺ ψάχνουμε νὰ θροῦμε νὰ ἐκπέμψῃ ραδιοκύματα...

— Τὰ ξέρω ὅλα αὐτά, 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, λέει ὁ 'Υπεράνθρωπος. Τί σκέψις ὅμως ἔχουν μέ...

— Μὴ θιάζεσαι, 'Υπεράνθρωπε. 'Εχω τὴν ὑποψία ὅτι ἡ Φάουστα δημιουργεῖ τοὺς σπόρους τῶν φυτόζων. Πρέπει, λοιπόν, νὰ θροῦμε τὸ κρησφύγετό της. Τὸ μόνο ὅμως ποὺ ξέρουμε εἶναι ὅτι θρίσκειται κάπου στὴν 'Αφρικὴ —

ὅπως μᾶς εἶπε ἡ 'Ἰδια— καὶ ὅτι μπορούμε νὰ συνδεθοῦμε μαζί της ραδιοφωνικῶς σὲ μῆκος κύματος 2,002. Θὰ φύγῃς, λοιπόν, ἀμέσως γιὰ τὴν 'Αφρικὴ καί, ἐνῶ ἐγὼ θὰ κουβεντιάζω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ραδιοπομποῦ μαζί της, ἐσὺ θὰ προσπαθήσῃς νὰ ἀνακαλύψῃς τὸ κρησφύγετό της μὲ τὴν συσκευή αὐτή!

Τὰ μάτια τοῦ 'Υπερανθρώπου ἀστράφτουν.

— Εἶσαι ἄφθαστος, 'Ελληναί, λέει. 'Η παγίδα ποὺ στήνεις στὴ Φάουστα εἶναι ἀριστουργηματικὴ! Πηγαίνω νὰ ἀποχαιρετήσω τὴν 'Ελσα καὶ νὰ φύγω! Σὲ μισῶ τὸ πολὺ ὥρα θὰ εἶμαι πάνω ἀπὸ τὴν 'Αφρικὴ! Τότε μπορεῖς ν' ἀρχίσῃς νὰ κουβεντιάξῃς μὲ τὴ Φάουστα μέσω τοῦ ραδιοπομποῦ!

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὁ 'Υπεράνθρωπος ἀπογειώνεται μὲ μιά θεαματικὴ ἐκτίναξι καὶ σκίζει τὸν ἀέρα μὲ ἀπίστευτη γρηγοράδα, πετώντας πρὸς τὴν 'Αφρικὴ, πάνω ἀπὸ τὸν 'Ατλαντικὸ ὠκεανό...

«Γονάτισε!.. Γονάτισε!..»

ΠΕΙΤΑ ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο γυρίζει ἕνα κουμπὶ τοῦ μικροῦ ἀλλὰ ισχυροτάτου ραδιοσταθμοῦ, μπροστὰ στὸν ὁποῖο εἶναι καθισμένος.

«'Εδῶ, 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!, λέει. 'Εδῶ, 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Καλῶ τὴ Φάουστα! Μὲ ἀκούς, Φάουστα;»

Περνάει ένα ολόκληρο λεπτό, χωρίς ο Έλληνας να πάρη καμιά απάντησι.

«Έδω ο Έλ Γκρέκο! Ξαναλέει. Καλὴ τὴ Φάουστα!»

Αὐτὴ τὴ φορά, μιὰ μελωδικὴ γυναικεῖα φωνὴ λέει:

«Έδω, Φάουστα! Σὲ τί ὀφείλω τὴν τιμὴ τῆς προσκλήσεως αὐτῆς, μεγάλε Έλληνα;»

Ἡ φωνὴ τῆς εἶναι γεμάτη εἰρωνία.

«Ἦθελα νὰ σὲ συγχαρῶ, Φάουστα!, ἀπαντᾷ ὁ Έλ Γκρέκο. Τὸ νέο σου ὄπλο εἶναι καταπληκτικό!»

«Χά, χά, χά, κάνει ἡ κόρη τοῦ Φάουστ. Κατάλαβες, λοιπόν, ὅτι εἶναι δική μου ἐφεύρεσι τὰ φυτόζωα, πού αὐτὴ τὴ στιγμή κατατρώγουν τοὺς κατοίκους τῆς Νέας Ὑόρκης; Αὐτὴ τὴ φορά, σὲ προκαλῶ νὰ τὰ θγάλης πέρα, Έλληνα! Σὲ λίγο ολόκληρος ὁ κόσμος θὰ εἶναι γεμάτος ἀπὸ τὰ φυτόζωά μου! Ἡ κόρη τοῦ Φάουστ θὰ ἐκδικηθῇ τώρα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της! Θὰ ἐκδικηθῇ σκληρά! Χά, χά, χά!»

Μολοντί ἡ ἀγανάκτησι καὶ ἡ ἀπέχθεια πού νοιώθει ὁ Έλ Γκρέκο κάνουν τὸ πρόσωπό του νὰ συσπᾶται, ἡ φωνὴ του παραμένει ἡρεμῇ. Ὁ σκοπὸς του εἶναι νὰ παρατείνῃ ὅσο μπορεῖ τὴ συζήτησι μετὰ τὴ Φάουστα, γιὰ νὰ δώσῃ στὸν Ὑπεράνθρωπο τὸν καιρὸ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ κρησφύγετό της.

«Τὰ φυτόζωά σου εἶναι τρο-

μερά!, λέει. Ἔχουν ὅμως ἕνα ἐλάττωμα, πού μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὰ σχέδιά σου, Φάουστα!»

«Έλάττωμα; ρωτᾷ ἡ φωνὴ τοῦ κοριτσιοῦ γεμάτη ἀπορία. Τί ἐλάττωμα;»

«Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγώ, Φάουστα! Μάθε ὅτι καὶ αὐτὴ τὴ φορά θὰ νικηθῇς! Οἱ δυνάμεις τοῦ Καλοῦ θὰ συντρίψουν καὶ πάλι τὶς δυνάμεις τοῦ Κακοῦ!»

«Έλ Γκρέκο!, λέει τὸ σατανικὸ ξανθὸ κορίτσι. Ἄν ἤθελες, ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ μπορούσαμε νὰ κυβερνήσουμε τὸν κόσμο! Ἄν ἤθελες νὰ πάρῃς τὸ μέρος τῶν δυνάμεων τῆς καταστροφῆς, θά...»

Ἐνῶ ἡ παράξενη αὐτὴ κουθέντα συνεχίζεται μετὰ τὴ βοήθεια τῶν ραδιοπομπῶν ἀνάμεσα στὸν ἄκουστο Έλληνα Ὑπεράνθρωπο καὶ στὴν κόρη τοῦ Φάουστ, ὁ Ὑπεράνθρωπος πετάει πάνω ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ, προσπαθώντας νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ κρησφύγετο τῆς Φάουστας.

Στὸ ἕνα τοῦ χέρι, καθὼς πετάει, κρατᾷ μιὰ μικρὴ συσκευὴ πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Έλ Γκρέκο.

Ξαφνικά, μέσα ἀπὸ τὴ συσκευὴ ἀρχίζει νὰ θγαίνῃ ἕνα σιγανὸ ἀλλὰ διαπεραστικὸ σφύριγμα, σημάδι ὅτι ὁ ραδιοπομπὸς τῆς Φάουστας θρίσκεται ἐκεῖ κοντά!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κυττᾷ κάτω, στὴν πυκνὴ θλάστησι τῆς ζούγκλας, καὶ διακρίνει ἀνάμεσα στὰ πανύψηλα δέντρα ἕνα στρογγυλὸ κτίριο

σάν πύργο, από κόκκινο κι άσπρο μάρμαρο.

Πετάει μακριά τη συσκευή που δέν του χρειάζεται πιά, και χαμηλώνει προς την ταράτσα του κτιρίου.

Προσγειώνεται εκεί και κυττάζει γύρω. Βλέπει μία σκάλα που οδηγεί μέσα στο κτίριο και κατεβαίνει με προφυλάξεις. Βρίσκεται μέσα σ' ένα διάδρομο και, από μία άνοιχτη πόρτα, άκούει μία φωνή —τη φωνή της Φάουστας— νά λήη:

«...Θά μπορούσαμε νά γίνουμε Αυτοκράτορες του Κόσμου, Έ λ Γ κ ρ έ κ ο ! Θά μπορούσαμε...»

Ο Ύπεράνθρωπος χαμογελάει θριαμβευτικά. Αυτό είναι! Βρίσκεται στο σπίτι της Φάουστας, στο κρησφύγετο του ξανθοῦ κοριτσιού που σκορπίζει στον κόσμο τὰ καταραμένα φυτόζωα!

Διστάζει γιά μία στιγμή. Τι νά κάνει; Νά επιτεθῇ έναντίον της ἢ νά εἰδοποιήσῃ πρῶτα τὸν Έ λ Γ κ ρ έ κ ο γιά νά κάνουν μία συνδυασμένη καὶ ὁμαδικὴ ἐπίθεσι;

Ἀποφασίζει νά κάνει τὸ δεύτερο. Δὲν εἶναι ὅμως τυχερός. Καθὼς κάνει νά τραθητῇ πίσω, σκοντάφτει πάνω σ' ἕνα ἐπιπλο, προκαλῶντας μεγάλο πάταγο.

Μ' ἕνα πήδημα, ἡ Φάουστα πετάγεται ἔξω στοῦ διαδρόμου. Τὰ μάτια της ἀστράφτουν σκοτεινὰ σάν μάτια ἐξοργισμένου δαίμονα καὶ στο χέρι της κρατᾷ ἕνα πιστόλι.

—Ο Ύπεράνθρωπος!, γρυλ

λίζει μὲ μανία. Τώρα καταλαβαίνω γιατί ὁ Έ λ Γ κ ρ έ κ ο κουθέντιαζε τόσην ὥρα μαζί μου! Ἦταν μιά παγίδα αὐτό, μιά ἔξυπνη παγίδα γιά νά βρῆτε τὸ καταφύγιό μου! Πέρασε μέσα, Ύπεράνθρωπε! Καί, πρόσεξε! Τὸ πιστόλι πού κρατῶ εἶναι ἱκανὸ νά σὲ ρίξῃ ἀναίσθητο, ἀν ὄχι καὶ νά σὲ σκοτώσῃ! Πέρασε μέσα! Ὁ μεγάλος πατέρας μου, ὁ Δόκτωρ Φάουστ, σὲ περιμένει!

Ἕνα παγερὸ συναίσθημα σφίγγει τὴν καρδιά τοῦ ἥρωά μας.

Τὶ σημαίνουν τὰ παράξενα αὐτὰ λόγια τῆς Φάουστας; Πῶς τὸν περιμένει ὁ Φάουστ ἀφοῦ εἶναι νεκρός; Μήπως τρελλάθηκε ἡ κόρη του;

Προχωρεῖ διστακτικὰ καὶ μπαίνει μέσα στοῦ εργαστήριου. Κυττάζει γύρω μὰ δὲ βλέπει κανένα. Κάνει νά γυρίσῃ πρὸς τὴ Φάουστα γιά νά τὴν ρωτήσῃ, ὅταν τὸ μάτι του διακρίνῃ μιά ἀνταύγεια στοῦ βάθους τοῦ εργαστηρίου.

Γεμάτος περιέργεια προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ βλέπει, κάτω ἀπὸ μιά γυάλα, ἕναν ἀνθρώπινο ἐγκέφαλο!

Μιά φωνὴ μουρμουρίζει μέσα του:

«Ύπεράνθρωπε! Εἰμαι ἐγώ, ὁ ἀγαπητὸς φίλος σου, ὁ Φόκτωρ Φάουστ! Ναί! Τὸ σῶμα μου εἶναι νεκρό, φίλε μου. Ὁ ἐγκέφαλός μου ὅμως ζῇ, χάρις στὴν κόρη μου, τὴ Φάουστα! Ζῇ καὶ δουλεῖει προετοιμάζοντας τὴν καταστροφὴ τῶν Ύπεράνθρωπων

και όλόκληρου του κόσμου!
Χό, χό, χό, χό!»

Ο ήρωάς μας είναι γεμάτος δέος και φρίκη. Ο έγκληματικός έγκέφαλος του Φάουστ ζωντανός! Τώρα εξηγεί την καταπληκτική έφευρετικότητα της Φάουστας! Στόν πόλεμό της έναντιον της Άνθρωπότητος, τὸ σατανικό κορίτσι είχε οδηγὸ τὸν ἴδιο τὸν πατέρα της!

Ἡ γροθιά του Ὑπεράνθρωπου σφίγγεται καὶ σηκώνεται. Ἐνα χτύπημα πάνω στή γυάλα καὶ ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Δόκτορος Φάουστ θά γινόνταν μιὰ ἄμορφη μάζα. Ἐτσι ἡ ἐγκληματική, δαμονική μεγαλοφυΐα τοῦ Φάουστ θά χανόνταν γιὰ πάντα μέσα στήν ἀνυπαρξία!

«Δὲν μπορείς νὰ μὲ χτυπήσης, Ὑπεράνθρωπε. Χό, χό, χό, χό!, λέει πάλι μέσα του ἡ ἴδια φωνή. Ὅσο κι' ἂν θέλης, τὸ χέρι σου δὲν μπορεί νὰ χτυπήσῃ τὸν τελειότερο ἐγκέφαλο ποὺ γέννησε ποτὲ ὁ κόσμος»,

Πραγματικά, ὁ Ὑπεράνθρωπος μένει ἀσάλευτος, μὲ τὸ χέρι ὥφαιμένο, ἀνίκανος νὰ κινηθῇ καὶ νὰ χτυπήσῃ.

Ἡ φωνὴ συνεχίζει:

«Γονάτισε! Γονάτισε ὅπως οἱ πιστοὶ γονατίζουν μπροστὰ σὸ Θεό τους! Θά μείνης γονατισμένος μπροστὰ μου ὥσπου νὰ διαποτίσω σιγὰ - σιγὰ τὴν ψυχὴ σου μὲ τὴ σκέψι μου καὶ νὰ σὲ κάνω Ὑπεράνθρωπο τοῦ Κακοῦ! Γονάτισε!»

Ἡ ψυχὴ τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἐπαναστατεῖ. Συγκεντρώνεται

νὴ ὅλη τὴ θέλησί του γιὰ νὰ ἀποτινάξῃ ἀπὸ ἐπάνω του τὴν ἐπίδρασι τοῦ σατανικοῦ ἐγκεφάλου, μὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Τὸ κορμί του καὶ τὰ μέλη του γίνονται θαρεῖα καὶ ἀθάσταχτα. Τὰ γόνατά του λυγίζουν...

«Χό, χό, χό, χό!, κάνει ἡ φωνὴ μέσα του. Χό, χό, χό, χό!»

Στὴν Ἀφρική

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ, καθισμένος μπροστὰ σὸ ραδιοπομπό, περνάει δύσκολες στιγμές. Παρακολοῦθησε τὴ σκηνὴ ποὺ ἡ Φάουστα διέταξε τὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ μπη σὸ ἐργαστήριο καὶ ἄκουσε, κατὰπληκτος τὰ μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητα λόγια της: «Πέρασε μέσα! Ὁ μεγάλος πατέρας μου, ὁ Δόκτωρ Φάουστ, σὲ περιμένει!»

«Τὶ σημαίνει αὐτό; ἀναρωτιέται ὁ Ἕλληνας. Πῶς εἰ δυνατόν νὰ ζῇ ὁ Φάουστ; Πῶς...»

Ἡ φωνὴ τῆς Φάουστας διακόπτει τίς σκέψεις του:

«Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐξυπνὴ πιά γίδα ποὺ μοῦ ἔστησες! Δυστυχῶς ὅμως γιὰ σένα καὶ γιὰ τοὺς φίλους σου δὲν ἔπιασε τὸ ποντίκι ποὺ περίμενες! Ἀπεναντίας, ἡ παγίδα ἔπιασε τὸν ἴδιο τὸν Ὑπεράνθρωπο! Ναί! Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι ἐδῶ, αἰχμάλωτος τοῦ... πατέρα μου!»

«Ἐ; κάνει ὁ Ἕλληνας.

Τὸ θέαμα εἶναι ἀπείσιο! Τὸ φυτό μεταβάλλεται σ' ἓνα ἀπερίγραπτο τέρας, ἓνα εἶδος κινούμενου φυτοῦ καὶ ζώου σκεπασμένου μὲ φύλλα!

Πώς είπες; Τοῦ... πατέρα σου;»

Ἡ ἀπάντησι πού παίρνει εἶναι ἕνα σαρκαστικό γέλιο. "Ἐπείτα, ἕνα «κλικ» ἀκούγεται καὶ ἡ ραδιοφωνικὴ συνομιλία διακόπτεται.

Ὁ Ἑλ Γκρέκο μένει ἀσάλευτος στὴ θέσι του μὲ τὰ μέλη μουδιασμένα. "Ἐνα παγερὸ ρίγος ἀνεβοκατεβαίνει στὴ σπονδυλική του στήλη. Ὁ Ὑπεράνθρωπος αἰχμάλωτος τοῦ Φάουστ! Εἶναι δυνατόν αὐτό; Πώς μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι αἰχμάλωτος ἐνὸς νεκροῦ; Τρελλάθηκε ἡ Φάουστα ἢ συμβαίνει κάτι φριχτὸ καὶ ἀφάνταστο;

Πρέπει νὰ σπεύσῃ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Ὑπεράνθρωπο, ἂν πραγματικὰ εἶναι σὲ κίνδυνο. Πώς ὅμως νὰ ῥῇ τὸ κρησφύγετο τῆς Φάουστας;

Καθὼς εἶναι καθισμένος ἐκεῖ, θυτισμένος σὲ μαύρους στοχασμούς, μιὰ μορφὴ μπαίνει μὲ ὀρμὴ στὸ δωμάτιο ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, πετώντας, συγκρούεται μὲ τὸν ἀντικρινὸ τοῖχο καὶ σωριάζεται χάμω θογγώντας καὶ γρυλλίζοντας:

— "ὦχ! Μὲ χτυπήσανε μπαμπέσικα! Πάει τὸ κεφαλάκι μου! "Ἀνοιξε στὰ δυὸ σάν ρόδι! "ὦχ ἡ καρδούλα μου!

Εἶναι ὁ... Ὑπερκοντοστούπης. Βλέποντας τὸν Ἑλ Γκρέκο, σηκώνεται μὲ δυσκολία καὶ στέκεται προσοχή.

— Λαμβάνω τὴν... τὴν τιμὴν, λέει μὲ στόμφο, νὰ ἀναφέρω ὅτι ἡ ἀποστολὴ ἔξετε-

λέσθῃ μέ... κίνδυνο τῆς ζωῆς μου! Πῆγα στὴν ἀστυνομία καὶ στὴν κυβέρνησι καὶ τοὺς εἰδοποίησα γιὰ τὰ φυτόζωα!

— Καὶ πὼς ἐκινδύνευσε ἡ ζωὴ σου, Κοντοστούπη; ρωτᾷ ὁ Ἑλληνας. Σοῦ ἐπετέθησαν φυτόζωα;

— "Ὀ... ὄχι! ἀπαντᾷ ὁ νάνος. "Ἄν ὅμως συναντοῦσα κανένα ἀπ' αὐτὰ στὸ δρόμο μου, δὲ θὰ κινδύνευε ἡ... πολύτιμη ζωὴ μου; Τὶ θὰ γίνονταν τότε ὁ κόσμος;

Δυὸ ἄλλες μορφές μπαίνουν μέσα στὸ δωμάτιο. Εἶναι ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπή.

— Ἐντάξει!, λέει ὁ Ντάνυ. Ἐξοντώσαμε ὅλα τὰ φυτόζωα ποὺ συναντήσαμε! "Ἄν δὲν ρίξουν ἄλλους σπόρους, μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ κίνδυνος πέρασε!

— Ὁ κίνδυνος δὲν πέρασε καθόλου!, λέει ὁ Ἑλ Γκρέκο. Ὁ πατέρας θρίσκει στὰ χέρια τῆς Φάουστας καὶ τοῦ Φάουστ!

— Τοῦ... Φάουστ; λένε μαζὶ ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή.

— "Ἐ; κάνει ὁ Κοντοστούπης. "ὦχ ἡ καρδούλα μου!

Ὁ Ἑλ Γκρέκο τοὺς διηγεῖται αὐτὰ ποὺ εἶχαν συμβῇ. Ἐπειτα λέει:

— Πρέπει νὰ πᾶμε στὴν Ἀφρικὴ ὅλοι μας καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐροῦμε τὸ κρησφύγετο τῆς Φάουστας γιὰ νὰ σώσουμε τὸν Ὑπεράνθρωπο! Δυστυχῶς ὅμως, δὲν μπορῶ νὰ τῆς ξαναστήσω παγίδα μὲ τὸ ραδιόφωνο καὶ θὰ ἀναγκαστοῦμε νὰ χωρίσουμε

την Ἀφρική σὲ τέσσερα τμήματα καὶ νὰ τὴν ἐρευνήσου-
με σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ!

— Γιά... γιατί τέσσερα τμήματα; ρωτᾷ ὁ Κοντοστούπης ἀνεθοκατεβάζοντας κωμικά τὴ μεγάλη ἀστεία μύτη του. Θὰ... θὰ ἔρθω κι' ἐγώ;

— Καὶ βέβαια θάρθῃς κι' ἐσύ! λέει ὁ Ἑλληνας. Χρειαζόμαστε τὴ βοήθειά σου! Εἶσαι δυνατός σὰν ἐμᾶς καὶ πετᾷς μὲ τὴ συσκευή πού σοῦ ἔδωσα!

Ὁ Κοντοστούπης χλωμιάζει.

— Εἶμαι δυνατός, ἔ; ξεφωνίζει ὑστερικά. Καὶ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ ἡ δύναμι σ' ἓνα... φάντασμα, παρακαλῶ;

— Σ' ἓνα φάντασμα; ρωτᾷ μὲ ἀπορία ὁ Κεραυνός. Ποιὸ φάντασμα;

— Τὸ φάντασμα τοῦ Φάουστ, μικρέ!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος. Ἀφοῦ ὁ Φάουστ πέθανε, ποιὸς αἰχμαλώτισε τὸν Ὑπεράνθρωπο; Τὸ φάντασμά του, βέβαια! Σκέψου τώρα τί θὰ μοῦ κάνῃ ἐμένα πού τὸν... σκότωσα, ἂν πέσω στὰ χέρια του! Δέν... δέν ἔρχομαι πουμενά! "ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

— Κοντοστούπη, λέει αὐστηρά ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ἂν δέν ἔρθῃς, θὰ σοῦ πάρω πίσω τὴ συσκευή καὶ θὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ πihῇς ἓνα ποτὸ πού θὰ σοῦ ἀφαιρέσῃ ἕλη σου τὴ δύναμι!

Ὁ νάνος μένει διστακτικός. Δὲ θέλει νὰ χάσῃ τὴν πτητικὴ συσκευὴ του καὶ τὴ μεγάλη του δύναμι, μὰ συγχρόνως δὲ φόβος του μήπως

συναντηθῇ μὲ τό... φάντασμα τοῦ τρομεροῦ Φάουστ εἶναι ἀκατανίκητος!

Εἶναι ἑτοιμος νὰ δηλώσει ὅτι δέχεται νὰ τοῦ πάρουν τὴ συσκευὴ καὶ τὴ δύναμι, ὅταν ἡ Ἀστραπὴ λέει:

— Θ' ἀφήσῃς τὸν Ὑπεράνθρωπο, τὸν πιὸ στενὸ φίλο σου, νὰ χαθῇ χωρὶς νὰ τὸν βοηθήσῃς, Κοντοστούπη;

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου γίνεται ἀκόμα πιὸ χλωμό. Τὰ λόγια τῆς Ἀστραπῆς τὸν χτυποῦν κατάκαρδα. Πρέπει νὰ βοηθήσῃ τὸ φίλο του, πού εἶναι καὶ πατέρας τῆς Ντιάνας, τὴν ὁποία ὁ Κοντοστούπης ἀγαπᾷ ἀγνά καὶ κρυφά!

Κάνει λοιπὸν τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία καὶ χαμογελάει. Τὸ χαμόγελό του κάνει τὸ πρόσωπό του νὰ μοιάζῃ μὲ μουσοῦδι συναχωμένου πιθήκου.

— Χά!, λέει. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ σᾶς πῇ ἓνα ἀστεῖο καὶ σεῖς τὸ παίρνετε στὰ σοβαρά! Καὶ βέβαια θὰ πάω νὰ βοηθήσω τὸν Ὑπεράνθρωπο! "Ἄν δέν πάῃ ὁ... Ὑπερκοντοστούπης, ποιὸς θὰ πάῃ;

Μιά ὥρα ἀργότερα, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Κεραυνός, ἡ Ἀστραπὴ καὶ ὁ Κοντοστούπης φθάνουν πᾶνω ἀπὸ τὴν Ἀφρική καὶ σκορπίζονται ἀκολουθώντας διαφορετικὴ κατεύθυνσι ὁ καθένας.

Ἐχουν ὅλοι περασμένο στὸ χέρι τοὺς ἀπὸ ἓνα ρολογάκι-ραδιοπομπό, μὲ τὸ ὁποῖο μποροῦν νὰ κουβεντιάζουν ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρῃ τοῦ κόσμου στὴν ἄλλῃ!

‘Ο ‘Υπερκοντοστούπης

KΑΡΔΙΑ του Κοντοστούπη τρέμει, καθώς το μικροσκοπικό κορμί του σκίζει τον αέρα, πετώντας πάνω από τα πυκνά δάση της αφρικανικής ζούγκλας.

Χίλιες δυο μαύρες σκέψεις στριφογυρίζουν και χοροπηδούν σαν τρελλές μέσα στο μυαλό του.

«Χριστουλάκη μου, σκέπτεται, κάνε να μη συναντήσω το φάντασμα του Φάουστ! 'Όχι πώς το φοβάμαι, δηλαδή! 'Ο 'Υπερκοντοστούπης να φοβήθη ένα παλιοφάντασμα; Αυτό έλειπε! Δέ θέλω όμως να με πιάση ή καρδιά μου και πάθω καμιά συγκοπή!»

Κυττάζει κάτω και ζαλίζεται από το ύψος. Για να δώσει κουράγιο στον εαυτό του, αρχίζει να τραγουδάει προφέροντας κάθε αρλούμπα που του έρχεται στο μυαλό:

«'Ο Κοντοστούπης 'ο τρανός, ό... 'Υπερκοντοστούπης, πετάει γοργά σαν γερανός και τρέμει όλος ο ουρανός, ή γή και ό ωκεανός!»

Ξαφνικά, ή φωνή του πνίγεται στο λαρύγγι του και τα μάτια του πάνε να πεταχτούν από τις κόγχες τους.

Βλέπει κάτω, ανάμεσα στα δέντρα της ζούγκλας, ένα μεγάλο μαρμάρινο κτίριο, που μοιάζει με πύργο. Σ' ένα παράθυρο, φαίνεται το ξανθό κεφάλι ενός όμορφου κορι-

τσιού.

— 'Α... άγιε 'Ονούφριε!, τραυλίζει ο νάνος. 'Η... Φάουστα!

Με δάχτυλα που τρέμουν πιέζει το κουμπάκι του ραδιομπομπού που έχει στο χέρι του και λέει:

«'Εδω... Φάουστ! 'Όχι, όχι! Γράψτε λάθος! 'Εδω Κοντοστούπης! 'Όχι, όχι! 'Εδω... 'Υπερκοντοστούπης! Βρήκα το κρησφύγετο της Φάουστας! Είναι ένας άσπροκόκκινος μαρμάρινος πύργος μέσα στη ζούγκλα, ανάμεσα σε δυο μεγάλα πράσινα θουνά! 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! 'Υπεράνθρωποι! 'Ελάτε γρήγορα, πριν... πάθω συγκοπή!»

«'Ερχόμαστε!... άπαντούν όλοι οι φίλοι του μαζί.

Την ίδια στιγμή, ή Φάουστα βλέπει τον Κοντοστούπη. Με μια κραυγή μίσους, απογειώνεται, θγαίνει από το παράθυρο και πετάει προς το μέρος του σαν ρουκέτα.

Τον Κοντοστούπη τον κόβει κρύος ιδρώτας.

— Μή, μή, μή, Φάουστα μου!, τραυλίζει. Μή με χτυπήσης. 'Όχι, δηλαδή, πώς φοβάμαι για μένα! Κάθε άλλο! Φοβάμαι μή με κάνεις και θυμώσω και σε... χτυπήσω άσχημα!... 'Όχι ή καρδούλα μου! Μή!»

Μά ή Φάουστα φτάνει κοντά του και, χωρίς να κόψη καθόλου τη φόρα της, ή γροθιά της χτυπάει το νάνο στο σαγόνι!

'Ο Κοντοστούπης παίρνει δέκα βόλτες γύρω από τον

έαυτό του, ούρλιάζοντας:

— "Ωχ! Μ' έφαγες καταραμένη κόρη του Φάουστ! Μ' έφαγες ύπουλα! Μ' έκανες.... σθούρα, πανάθεμά σε! Περίμενε να πάψω να στριφογυρίζω και θά τά πούμε!

Μά ή Φάουστα δέν περιμένει! Η γροθιά της ξαναχτυπάει τὸ νάνο, πού άρχίζει νά στριφογυρίζη πρὸς τὴν αντίθετη μεριά τώρα και με γαλύτερη ταχύτητα!

— Τὴν έπαθα!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης. "Εγίνα ὀριστι κά σθούρα και εἶμαι καταδικασμένος νά στριφογυρίζω ἔτσι στους αἰῶνες τῶν αἰώνων! 'Ωχούουουου!

Και θάζει τὰ κλάματα!

— 'Ωχούουουου! Συσκευή μου, συσκευούλα μου, σώσε με! Κάνε με νά πάψω νά στριφογυρίζω! Κάνε με νά πετάω ἴσια και ὠραία σάν πλάσμα του καλού Θεοῦ!

Η άριστουργηματική συσκευή του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ὑπακούει στη σκέψη του Κοντοστούπης. Ὁ νάνος ξαναβρίσκει τὴν ἰσορροπία του πρὶν ἢ κόρη του Φάουστ τὸν χτυπήσει πάλι.

"Ετσι, ὅταν ή Φάουστα ἐπιτίθεται γιὰ τρίτη φορά ἐναντίον του, με τις γροθιές της σφιγμένες, ὁ Κοντοστούπης τὴν ὑποδέχεται με μιά γροθιά τόσο ὀρμητική και τόσο δυνατή, ὥστε ή κόρη του Φάουστ — με τὴ σειρά της — άρχίζει νά περιστρέφεται σὸν άέρα.

— Γιούουουου!, ξεφωνίζει ὁ νάνος. Ζήτω ὁ Ὑπερκοντο-

στούπης! Σειρά μου και σειρά σου! Τώρα ξίνες ἐσὺ σθούρα, κόρη του διαβόλου! Τώρα, ἐσὺ θά... "Ωχ! Πέθανε!

Η Φάουστα παύει ξαφνικά νά στριφογυρίζη και, με μιά άστραπιαία ἐκτίναξι, φτάνει κοντά στο νάνο και τὸν χτυπάει πάλι. Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ χτύπημα εἶναι τόσο δυνατό ὥστε ὁ δυστυχισμένος Κοντοστούπης χάνει τὶς αἰσθήσεις του και πέφτει!

Πέφτει άργά και στριφογυριστά σάν χτυπημένο πουλί...

Συνέρχεται μιά στιγμή πρὶν θροντήση στο ἔδαφος και ή συσκευή του, ὑπακούοντας στὴν πανικόβλητη σκέψη του, τὸν ανυψώνει πάλι.

Ὁ νάνος κυττάζει χαζά γύρω και τὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο. Βλέπει τὴ Φάουστα, σὸν άέρα, νά συμπλέκεται με τὴν Ἀστραπή, τὴν κόρη του Ὑπερανθρώπου, σ' ἕναν άγῶνα ζωῆς και θανάτου!

Τὰ δυὸ κορίτσια ανταλλάσσουν τρομακτικά χτυπήματα, πού κάνουν τὴ ζούγκλα γύρω τὰ άνηχῆ! Τὰ κορμιά τους συστρέφονται σπασμωδικά και τινάζονται πότε πρὸς τὰ πάνω και πότε πρὸς τὰ κάτω, θογγώντας και ούρλιάζοντας.

Κατατρομαγμένος ὁ Κοντοστούπης γυρίζει και χώνεται μέσα στο σπίτι ἀπὸ τὸ άνοιχτό παράθυρο.

Εκεἱ ἀντικρύζει ἕνα παράξενο θέαμα. Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι γονατισμένος μπρο

στά σ' ένα τραπέζι, όπου, κά τω από μιά γυάλα, ένας αν-θρώπινος έγκέφαλος έκπέμπει μιά αλλόκοτη άνταύγεια!

Άπό τò μέτωπο του Ύπερ-ανθρώπου κυλούν χοντρές σταγόνες ιδρώτα. Τò πρόσωπό του είναι συσπασμένο από μιά άπερίγραπτη έκφρασι ύποταγής, μανίας, μίσους και άπογνώσεως!

Ό νάνος πηγαίνει κοντά και άνοίγει τò στόμα του για νά τόν φωνάξει. Τήν ίδια στιγμή όμως, μέσα στο μυαλό του, μιά μυστηριώδης φωνή άρχίζει νά μιλήσει:

«Γονάτισε! Γονάτισε! Είσαι σκλάβος μου! Γονάτισε! Είμαι ο μέγας Φάουστ, ο κύριός σου! Γονάτισε!»

Τά γόνατα του νάνου λυγίζουν.

«Γονα... γονατίζω!, σκέπτεται. Γιατί νά μη γονατίσω, δηλαδή; Γονατίζω!...»

Τò Μηχανικό Κτήνος

Ω Ω, ή 'Αστραπή και ή Φάουστα έξακολουθούν νά συγκρούωνται στον άέρα με θανάσιμο μίσος! 'Η μάχη είναι άμφίβολη και ή νίκη γέρνει τότε πρòς τη μιά και τότε πρòς την άλλη μεριά.

Κάθε φορά που ή γροθιά της κόρης του Ύπερανθρώπου χτυπάει τη Φάουστα αυτή βογγάει υπόκωμα από τόν πόνο και τινάζεται δεκάδες μέτρα μακριά!

Και κάθε φορά που ή κόρη

του Φάουστ έπιτίθεται, ή 'Αστραπή κατακυλλάει μισολιπόθυμη ανάμεσα στά πυκνά κλαδιά τών πανύψηλων δέντρων της ζούγκλας!

Ξαφνικά, ή 'Αστραπή κατορθώνει ν' άρπάξει τη Φάουστα από τò λαιμό με μιά συντριπτική λαβή. 'Όσο κι' άν πασχίζει, ή κόρη του σατανικού Φάουστ δέν μπορεί νά άπαλλαγεί από τò έξοντωτικό αυτό σφίξιμο.

Τά δυò κορίτσια, έτσι άγκάλιασμένα σ' ένα θανάσιμο άγκάλιασμα, πέφτουν πρòς τη γή και προσγειώνονται με γδοϋπο έπάνω στο σκληρό έδαφος σέ άρκετή άπόστασι από τò μαρμάρινο πύργο.

Έκεί, έπάνω στο έδαφος, συνεχίζεται ή τρομακτική πάλη τους.

Και τότε, μέσα από ένα θάμνο, ξεπηδάει μιά γιγάντια σιλουέττα και προχωρεί γοργά πρòς τò μέρος τους.

Είναι ο "Α λ λ ο ς, ο μηχανικός άνθρωπος, τò κτηνώδες μετάλλινο ρομπòτ με τόν έγκληματικό έγκέφαλο, ο έχθρός του κόσμου!

Με λίγα τεράστια θήματα θρίσκει κοντά τους, άρπάζει τά δυò κορίτσια από τά κεφάλια τους και τά χτυπάει μεταξύ τους με τόση δύναμη, ώστε ή 'Αστραπή και ή Φάουστα χάνουν άμέσως τίς αισθήσεις τους!

— Χά, χά, χά!, κάνει τò κτήνος. Μ' ένα σμπάρο δυò τριγόνια! Τώρα, θά άπαλλαγώ μιά για πάντα από τη Φάουστα, που θέλει νά μού

ἀμφισβήτηση τὸ δικαίωμα νὰ γίνω Αὐτοκράτωρ τοῦ Κόσμου, καὶ τὴν Ἀστραπή, ποὺ με πολεμάει μαζί με τοὺς δικούς της!

Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα σκοινὶ καὶ σέρνει τὰ κορίτσια πρὸς ἓνα στύλο με μιὰ νεκροκεφαλὴ στὴ κορυφὴ του, ποὺ σίγουρα εἶχαν στήσει κάποιοι ἰθαγενεῖς.

Τὴς ἀνασηκώνει καὶ τὶς δένει με τὸ σκοινὶ πάνω στὸ στύλο.

Ἔπειτα, περιμένει με ὑπομονὴ νὰ συνέλθουν.

Ὅταν τὰ δυὸ κορίτσια ἀνοίγουν τὰ μάτια τους, ὁ Ἄ λ λ ο ς βάζει τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! Μὴ δοκιμάσετε νὰ σπάσετε τὸ σκοινὶ μου! Εἶναι μιὰ νέα ἐφευρέσι μου, μιὰ μεγαλοφυῆς ἐφεύρεσι! Τὸ σκοινὶ αὐτὸ δὲ σπάζει οὔτε κι' ἂν ἐνώσουν τὶς δυνάμεις τους ἑκατὸ Ὑπεράνθρωποι μαζί! Χά, χά, χά! Θὰ σᾶς παρατήσω ἐδῶ δεμένες ἔτσι μέσα στὴ ζούγκλα, γιὰ νὰ πεθάνετε σιγά-σιγά ἀπὸ πείνα καὶ δίψα πλάι - πλάι, ἢ Ἀστραπή με τὴ Φάουστα, οἱ δυὸ ἀδυσώπητοι ἐχθροί!... Πρὶν φύγω ὁμῶς, θὰ νοιώσω καὶ πάλι τὴν εὐχαρίστησι νὰ χτυπήσω τὰ ὁμορφα πρόσωπά σας με τὴ μεγάλη μετάλλινη γροθιά μου! Πρῶτα ἐσένα, Φάουστα!

Τὸ χέρι τοῦ κτηνώδους ρομπὸτ σηκώνεται καὶ πέφτει στὸ πρόσωπο τῆς κόρης τοῦ Φάουστα, ποὺ θογγάει ἀπὸ τὸν πόνο!

— Αὐτὰ παθαίνουν, γρυλίζει ὁ Ἄ λ λ ο ς, ὅσοι τολμούν νὰ ἀντιδρῶν στὰ μεγάλα μου σχέδια!

Ἡ γροθιά του ἀνεβαίνει καὶ κατεβαίνει πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι, ὥσπου τὸ ξανθὸ κορίτσι χάνει τὶς αἰσθήσεις του!

Ὁ μηχανικὸς ἄνθρωπος γυρίζει τώρα στὴν Ἀστραπή.

— Ἡ σειρά σου τώρα, κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου! Ὁ ἄτιμος Ἕλληνας, ὁ ἀγαπημένος σου, θὰ πληρώσῃ ὅλα ὁσα μοῦ ἔχει κάνει! Ὅταν πιά δὲ θὰ ζῆς ἐσύ, τὸ χτύπημα θὰ εἶναι γι' αὐτὸν τόσο μεγάλο, ὥστε μπορεῖ νὰ τρελλαθῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ γιὰ πάντα ἀπὸ αὐτόν!

Ἡ τρομερὴ γροθιά του σηκώνεται καὶ κατεβαίνει σὰν βολίδα, χτυπώντας τὴ Ντιάνα στὸ πρόσωπο.

Τὸ κορμὶ τοῦ κοριτσιοῦ συσπᾶται ἀπὸ τὸν πόνο καὶ ἀπὸ τὸ σῆθος τῆς θγαίνει ἕνα παραπνοεμένο θογγητό. Τὰ μπράτσα τῆς προσπαθοῦν νὰ τενωθοῦν καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὰ δεσμά τους, μὰ δὲν κατορθώνουν τίποτα!

— Χά, χά, χά!, κάνει τὸ κτῆνος.

Καὶ τὸ χέρι του σηκώνεται

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

μὴ μεγάλη ἐκπληξί

για δεύτερη φορά.

Μά δὲν προλαβαίνει νὰ χτυπήσῃ πάλι.

Κάτι γαλανόλευκο κατεβαίνει σὰν τορπίλλα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ κάτι σὰν γιγάντιο σφυρὶ τὸν χτυπάει στὸ στήθος μὲ ἀφάνταστη δύναμη!

Εἶναι ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Ἕλληνας Ὑπεράνθρωπος, ὁ μεγαλύτερος ἐφευρέτης καὶ τὸ πιὸ ἀτρόμητο παλληκάρι τοῦ κόσμου, πού ἔρχεται νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του!

Ὁ Ἄ λ λ ο ς, μουγγρί-

Τὰ γόνατα τοῦ Ὑπεράνθρωπου λυγίζουν!...

ζοντας ἀπὸ μανία καὶ λύσσα, τρεκλίζει πρὸς τὰ πίσω, χτυπάει πάνω σ' ἓνα πανύψηλο δέντρο καὶ πέφτει χάμω παρασύροντάς το μαζί του!

Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο τραβάει γοργὰ τὸ πιστόλι του, ἀκουμπάει τὴν κάννη πάνω στὸ σκοινί, πού δένει τὰ δυὸ κορίτσια, καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας πού διαλύει τὰ πάντα!

Τὸ σκοινί πέφτει κομματιασμένο!

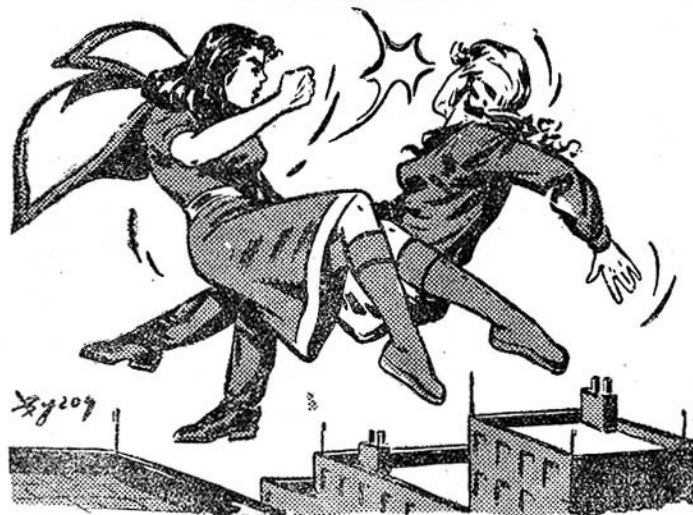
Ἡ Ἀστραπή ἐλευθερώνεται τρεκλίζοντας, ζαλισμένη ἀκόμα ἀπὸ τὸ τρομερὸ χτύπημα. Ἡ Φάουστα, ἀναίσθητη ἀκόμα, σωριάζεται χάμω.

Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο γυρίζει πάλι πρὸς τὸ ρομπότ καὶ τὸ αἷμα παγώνει στὶς φλέβες του. Ὁ γιγάντιος μηχανικὸς ἄνθρωπος ἔχει στὸ μεταξὺ πεταχτὴ ὄρθιος καὶ ὀρμάει τώρα ἐναντίον του μὲ τίς ὀγκώδεις γροθιές του ὑψωμένες, ἐνῶ τὰ ψυχρά ἀλλόκοτα μάτια του σπιθοβολοῦν ἀπὸ μῖσος!

Ὁ Ἕλληνας κάνει τότε ἕναν ἀπότομο καὶ ταχύτατο ἐλιγμὸ καὶ ἀποφεύγει τὰ χτυπήματα τοῦ ρομπότ. Ὁ Ἄ λ λ ο ς μὲ τὴ φόρα πού ἔχει, δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτὸ του.

Πηγαίνει καὶ πέφτει μὲ ὀρμὴ πάνω σ' ἓνα ἄλλο δέντρο καὶ τὸ γκρεμίζει κι' αὐτὸ σπάζοντας στὰ δυὸ τὸν πελώριο κορμὸ του.

Ἀφήνοντας ἓνα οὐρλιαχτό, πού θυμίζει θραχνὴ ἀντιαεροπορικὴ σειρήνα, τὸ κτῆνος

Μιά τρομακτική μάχη διεξάγεται στον αέρα ανάμεσα στα δυο κορίτσια !...

γυρίζει πάλι για να έπιτεθῇ.

Τώρα όμως, ὁ Ἑλληνας εἶναι ἕτοιμος. Κρατάει στὸ χέρι του μιά ἀπὸ τὶς θαυματουργές ἐκεῖνες σκουρόχρωμες μπαλίτσες του καὶ τὴν πετάει ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἡ μπαλίτσα χτυπάει τὸν Ἄ λ λ ο στὸ κεφάλι καὶ σπάζει. Ἐνα πυκνόρρευστο ὕγρὸ θγαίνει ἀπὸ μέσα της, σκεπάζει τὸ κορμὶ τοῦ ρομπὸτ καὶ πῆζει.

Γίνεται τώρα μιά σκληρὴ, πολὺ σκληρὴ οὐσία, ἓνα ἄθραυστο καβουκί, πὺ κρατᾶει ἀσάλευτο καὶ αἰχμάλωτο τὸν πανίσχυρο μηχανικὸ γίγαντα!

Ἡ Ἀστραπή, πὺ παρακο-

λουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὴν ἐξοντωτικὴ αὐτὴ γιγαντομαχία, τρέχει κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της καὶ τὸν ἀγκαλιάζει.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!, μοῦρ μουρίζει μὲ ἀνακούφισι. Φοβήθηκα πολὺ γιὰ σένα, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! Τὸ ρομπὸτ ἦταν μανιασμένο σὰν λυσσασμένο λιοντάρι!

Ὁ Κεραυνὸς προσγειώνεται δίπλα τους.

— Δὲν πρόλαβα νὰ φτάσω ἐγκαίρως γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! λέει. Ποῦ εἶναι τὸ κρησφύγετο τῆς Φάουστας;

Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἑλληνα καὶ τῆς Ντιάνας θγαίνει μιά κραυγή:

— Ἡ Φάουστα!

Τὴν εἶχαν ξεχάσει! Γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἡ κόρη τοῦ Φάουστ εἶχε πέσει λιπόθυμη, καὶ μιὰ δευτέρα κραυγὴ θγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τους:

— Ἐξαφανίστηκε!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Κεραινὸς φωνάζει:

— Νάτη! Μπαίνει σ' ἐκεῖνο τὸ κτίριο ἀπὸ τὸ παράθυρο!

Ὁ Ἑλ Γκρέκο κι' ἡ Ἀστραπὴ γυρίζουν καὶ βλέπουν πράγματι τὴ Φάουστα νὰ μπαίνει στὸ μαρμάρينو κρησφύγετό της!

— Ἐμπρός! φωνάζει ὁ Ἑλ ληνας. Ἐκεῖ μέσα πρέπει νὰ εἶναι αἰχμαλώτος ὁ Ὑπεράνθρωπος!

Ὁ Ἑγκέφαλος διατάζει!

ΠΟΓΕΙΩΝΟΝ.

ΤΑΙ καὶ οἱ τρεῖς καὶ πετοῦν πρὸς τὸ ἀσπροκόκκινο σπίτι, σὰν τρία μεγάλα πουλιά.

Μπαίνουν ἀπὸ τὸ ἴδιο παράθυρο καὶ προσγειώνονται στὴ μέση τοῦ ἐργαστηρίου τῆς Φάουστας.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζουν ἐκεῖ κάνει τὴν καρδιά τους νὰ ραγίσῃ καὶ τὴν ψυχὴ τους νὰ πλημμυρίσῃ μῖσος καὶ θυμὸ ἐναντίον τῶν Δυνάμεων τοῦ Σκότους καὶ τοῦ Ὀλέθρου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κοντοστούπης εἶναι γονατισμένοι μπροστὰ σ' ἓναν ἐγκέφαλο τοποθετημένο κάτω ἀπὸ μιὰ γυάλα, ποὺ ἐκπέμπει

μιὰ παράξενη ἀκτινοβολία.

Τὰ πρόσωπά τους εἶναι συσπασμένα σὲ μιὰν ἔκφρασι φρίκης, τρόμου, μίσους καὶ ἀπογνώσεως καὶ ἀπὸ τὰ μέτωπά τους κυλάει ἄφθονος ἰδρώτας.

Ἡ Φάουστα στέκεται πίσω ἀπὸ τὴ γυάλα μ' ἓνα σατανικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλῃ της.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ ἐγκέφαλος τοῦ μεγάλου πατέρα μου, τοῦ Δόκτορος Φάουστ! λέει στὸν Ἑλ Γκρέκο. Αὐτὸς κρατεῖ αἰχμαλώτο τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ αὐτὸς θὰ σᾶς αἰχμαλωτίσῃ κι' ἐσᾶς!

Μὲ μιὰ κίνησι, ὁ Ἑλληνας, ἡ Ἀστραπὴ καὶ ὁ Κεραινὸς κάνουν νὰ ὀρμήσουν ἐναντίον της, μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἡ ἀνταύγεια ποὺ σκορπίζει ὁ ἐγκέφαλος γίνεται πῦρ ζωή καὶ μιὰ μυστηριώδης φωνὴ ἀκούγεται μέσα στὸ μυαλό τους:

«Μείνετε ἀκίνητοι! Δὲν μπορείτε νὰ ἐπιτεθῆτε ἐναντίον τῆς κόρης μου ἢ ἐναντίον μου! Εἶστε σκλάβοι μου καὶ εἶμαι ἀφέντης σας! Εἶμαι ὁ κύριός σας Δόκτωρ Φάουστ! Τὸ κορμί μου μπορεῖ νὰ σαπίζει στὴ γῆ καὶ ἡ ψυχὴ μου νὰ βασανίζεται στὴν Κόλασι! Ὁ ἐγκέφαλός μου εἶναι ζωντανὸς ὅμως, χάρις στὴν ἀγαπημένη μου κόρη ποὺ τὸν ἔκλεψε ἀπὸ τὸ νεκρὸ σῶμα μου! Εἶναι ζωντανὸς καὶ ἔχει τὴ δύναμι νὰ δρᾷ!... Ἑλ Γκρέκο καὶ Ὑπεράνθρωποι, τώρα ἀρχίζει ἡ νέα περίοδος τοῦ Δόκτορος Φάουστ! Τώρα ἀρχίζει ὁ νέ-

ος πόλεμός μου έναντίον τῆς ἀνθρωπότητος! Καὶ ἀρχίζει μεῖς κάτι ὑπέροχο! Σὲ λίγα λεπτά, ἡ σκέψις μου καὶ ἡ θέλησί μου θὰ ἔχουν διαποτίσει τὴν ψυχὴ τοῦ Ὑπερανθρώπου, ποὺ θὰ γίνῃ ἔτσι Ὑπεράνθρωπος τοῦ Κακοῦ καὶ Ὑπέρτης τοῦ Ὀλέθρου καὶ τοῦ Ἐγκλήματος! Ἐπειτα θάρθῃ καὶ ἡ δική σας σειρά! Κι' ὅταν ὅλοι σας θὰ ἔχετε γίνῃ ὑπάκουα καὶ τυφλά ὄργανά μου, τί θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ κατακτήσω καὶ νὰ καταστρέψω ὁλόκληρο τὸν κόσμον;»

Οἱ τρεῖς ἥρώες μας μαρμαρώνουν στὴ θέσι τους, σὰν νὰ τοὺς ἀρπαξε ξαφνικὰ τὸ δόρατο καὶ πανίσχυρο χερί ἐνός γίγαντα!

Οἱ μυῶνες τους τεντώνονται ἀπὸ τὴν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια ποὺ καταβάλλουν, μὰ τὰ κορμιά τους μένουν ἀκίνητα, σὰν ἀγάλματα.

Ἡ μυστηριώδης φωνὴ λέει μέσα τους:

«Γονατίστε! Γονατίστε! Εἰστε σκλάβοι μου! Γονατίστε!»

Τὰ γόνατα τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Ἀστραπῆς τρέμουν καὶ ἀρχίζουν νὰ λυγίζουν. Ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦν, δὲν μποροῦν νὰ μείνουν ὀρθοί! Δὲν μποροῦν νὰ μὴν ὑπακούσουν στὴ θέλησι τοῦ πανίσχυρου ἐκείνου ἐγκεφάλου!

Γονατίζουν ἐνῶ τὰ πρόσωπά τους ἀλλοιώνονται ἀπὸ ἀγωνία, φρίκη καὶ ἀπόγνωσι.

Μὰ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, τὸ ἀδάμαστο Ἑλληνόπουλο,

ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ὀρθος!

Μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα καὶ μετὰ τὴν ψυχὴ ἀτσαλωμένη, ἀντιστέκεται μὲ πείσμα στὴ θέλησι τοῦ Φάουστ!

Καταλαβαίνει ὅτι, ἂν ὑποκύψῃ κι' αὐτός, ὅλα εἶναι χαμένα γιὰ τὸν ἴδιο καὶ γιὰ τὴν ἀγαπημένη του Ντιάνα καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους φίλους του καὶ γιὰ ὁλόκληρὴ τὴν Ἀνθρωπότητα!

Καταλαβαίνει ὅτι, ἂν νικηθῇ, ὁ κόσμος θὰ θυθιστῇ στὸ σκοτάδι καὶ στὴ φρίκη τοῦ ἐγκλήματος!

Καὶ ἀντιστέκεται! Συγκεντρώνει ὅλη τὴ χαλύβδινη θέλησί του καὶ τὴν ἀντιτάσσει στὴ θέλησι τοῦ τρομεροῦ ἐγκεφάλου, ποὺ ἡ ἀνταύγεια του ἔχει γίνῃ τώρα καταπληκτικὰ ἔντονη!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς τίποτα δὲν ἀλλάζει μέσα στὸ δωμάτιο, ὅπου τίποτα δὲν ἀκούγεται ἐκτὸς ἀπὸ τὴ βαρεῖά ἀνάσα τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ τοῦ Κοντοσοῦπη.

Ἡ σιωπηλὴ φωνὴ τοῦ Φάουστ, λέει μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Ἑλλήνα:

«Γονάτισε, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! Γονάτισε! Γονάτισε!»

Ξαφνικὰ, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κινεῖται! Ὅχι ὅμως γιὰ νὰ γονατίσῃ! Κινεῖται γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ! Ἡ θέλησί του νίκησε τὴ θέλησι τοῦ τερατώδους ἐγκεφάλου, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ χωρὶς τὸ κορμί του!

Τὸ χερί του ἀρπάξῃ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου του.

Πρὶν τὸ τραβήξῃ ὅμως, μὴ τρομακτικὴ λάμψι γεμίζει τὸ

δωμάτιο μαζί με μαύρους και πνους και ένας δυνατός κρότος ακούγεται!

Όταν οι καπνοί διαλύονται και ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο κινείται πάλι προς το θάθος του εργαστηρίου με το πιστόλι προτεταμένο, η Φάουστα έχει χαθή!

Μαζί της έχει χαθή και ο έγκεφαλος του Δόκτορος Φάουστ με τη γυάλα που τον σκέπαζε!

Οι Ύπεράνθρωποι κι' ο Κοντοστούπης, έλευθερωμένοι από την τρομακτική δύναμη του Φάουστ, σηκώνονται όρθιοι.

Ο Έλληνας τρέχει στο παράθυρο και τὰ ξζυπνα διαπεραστικά μάτια του έρευνούν τον ούρανό. Δέν ανακαλύπτει όμως πουθενά ούτε ίχνος από τη Φάουστα.

Βλέπει μόνο τον Ά λ λ ο τόν κτηνώδες ρομπότ, νά ανυψώνεται στόν άέρα, ένώ από τό μετάλλιο κορμί του πέ-

φτει κομμάτια - κομμάτια τό σκληρό καθούκι που τόν κρατούσε αϊχμάλωτο!

Μέσα από τό δωμάτιο ακούγεται ή φωνή του Κοντοστούπη:

— Φύγανε, έ; Οί θρασύδειλοι! Τόσκασαν άπάνω που ήμουν έτοιμος νά τους άρπάξω και νά τους διαλύσω! Θάρρη όμως ή ώρα νά τους πιάσω στά χέρια μου! Τότε θά μετανοιώσω....

Δέν προλαβαίνει νά άποτε λειώση τη φράσι του. Ένας υπόκωφος κρότος ακούγεται και τό στρογγυλό κτίριο κλονίζεται από τὰ θεμέλια κι' έπειτα τινάζεται στόν άέρα, σκορπίζεται σέ χίλια κομμάτια και χάνεται μέσα στη ζούγκλα γύρω!

Μαζί του, τινάζονται στόν άέρα και ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο ο Ύπεράνθρωπος, ή Άστραπή, ο Κεραινός κι' ο Κοντοστούπης!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο έλληνικό κείμενο υπό Θάνου Άστρίτη.

Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις — Άποκλειστικότης «Ύπερανθρώπου»

Άγαπητοί μου... θαυμασταί,

Σάς παρακαλώ νά μήν τρελλαθήτε από τη χαρά σας για τη μεγάλη είδησι. Σέ λίγες έβδομάδες θά κυκλοφορήση ένα πολυσέλιδο τεύχος, ξεχωριστό από τόν «Ύπεράνθρωπο», αφιερωμένο ολόκληρο στις περιπέτειες του μεγάλου... Ύπερκοντοστούπη!

Δέ θά είναι κάτι συνηθισμένο τό τεύχος αυτό. Θά περιέχει και ΚΑΤΙ, ένα μ ε γ ά λ ο μ υ σ τ ι κ ό, μια εύχάριστη και καταπληκτική πρωτοτυπία, που θά γοητεύση όλα τὰ Έλληνόπουλα! Δέ σάς λέω ακόμα τι είναι αυτό τς μ υ σ τ ι κ ό γιατί έτσι θά χάση όλη τη γοητεία του!

Ό Μεγάλος φίλος σας
ΥΠΕΡΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

Δ. ΑΝΑΝΙΔΗΝ, Γούθαν 'Αθηνών: Εύχαριστώ για τον ένθουσιασμό σου. * Ν. ΒΑΧΑΜΙΔΗΝ, Γούθαν: 'Η προτίμησή σου για τον 'Ε λ Γ κ ρ ε κ ο σέ τιμά. * Ι. ΒΑ'ΙΤΣΗΝ, Βόλον: 'Εστάλησαν όλα. * Οφείλεις 3.000 δραχ. ακόμη. * Ζ. ΠΑΝΤΑΖΟΓΛΟΥ, Καβάλα: 'Η φωτογραφία των 'Υπερανθρώπων θά πάρης μαζί με το τεύχος 47! Εύχαριστώ για τη φωτογραφία σου. * Γ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΝ, Ν. Πεντέλη: Εύχαριστώ για το ενδιαφέρον σου. Μπράβο! Σου έστειλα ημερολόγιο. * Α. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΝ, Πλωμαρίον: Σου έστειλα ημερολόγιο. Οι ύποδείξεις σου θά ληφθούν υπ' όψιν. Το τεύχος μπορεί το τοπικό πρακτορείο να το ζητήσει από το πρακτορείο 'Αθηνών. * Δ. ΜΠΑΞΙΟΝ, Δράμα: Σου έστειλα το ημερολόγιο. Εύχαριστώ για τις φροντίδες σου για το περιοδικό. * ΠΑΝΤ. ΠΑΝΤΖΑΡΑΝ, 'Αλεξανδρείαν: Το τοπικό πρακτορείο εφημερίδων μπορεί να σου φέρη τα τεύχη από το πρακτορείο των 'Αθηνών. * ΧΑΡ. ΜΕΝΟΙΚΟΝ, Λευκωσίαν: Στο μέλλον τα τεύχη που θέλεις μπορεί να σου τα φέρη το τοπικό πρακτορείο περιοδικών από το πρακτορείο 'Αθηνών. * ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ, Χαλάνδρι: Σου έστειλα ημερολόγιο. 'Ανα γνώστριες σάν έσένα είναι τιμή για το περιοδικό. * Θ. ΚΩΣΤΑΒΑΡΑΝ, Βόλον: Μπράβο για τη δράση σας! 'Εστειλα ημερολόγιο. Μαζί με το τεύχος 47 θά πάρετε και μία πολύχρωμη εικόνα όλων των 'Υπερανθρώπων. * Ο Κοντοστούπης περιμένει τις... καραμέλες! * Β. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ, Πειραιά: Σου έστειλα. * ΚΩΝ. ΛΟΥΚΑΚΟΝ, 'Ανω Πετράλωνα: Το γεμάτο ενδιαφέρον γράμμα σου με συγκίνησε. Εύχαριστώ για τις εύχες. * ΧΡ. ΨΥΧΟΥΓΙΟΝ, Βασσαράν Σπάρτης: Σου έστειλα τα τεύχη και το ημερολόγιο. * ΑΘΗΝΑ ΚΟΣΚΙΝΙΔΟΥ, 'Αθήνας: Εύχαριστώ για τα όμορφα λόγια σου. Δυστυχώς, 'η έλλειψις χαρτίου δέν μου επιτρέπει να θγάξω το περιοδικό δυο φορές την εβδομάδα, όπως θέλεις. 'Ο Κοντοστούπης,

λέει, δέ μονομαχεί με κορίτσια! Γούς χαιρετισμούς μου στον πατέρα σου. * Ν. ΛΟΜΒΑΡΔΑΝ, 'Ανω ζυρον: Το γραμματάκι σου με συγκίνησε με τον ένθουσιασμό του. * Δ. ΜΙΑΤΙΑΝ, Θέσας: Εύχαριστώ για το όμορφο γράμμα σου. 'Ο Κοντοστούπης θάρη, λέει, στη Θέσα να σου χαλάση την... πρόσοψη! * ΑΝΝΟΥΛΑΝ, ΓΕΩΡΓΙΟΝ και ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΤΣΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ, Θεσσαλονίκη: Εύχαριστώ για τα θερμά γραμματάκια σας. Σας έστειλα ημερολόγιο. 'Η νέα έκκλησι είναι μία πολύχρωμη καλλιτεχνική εικόνα των ήρώων μας, που θά πάρετε μαζί με το τεύχος 47. * Ι. ΜΑΡΙΝΑΚΗΝ, Γαλάτσι: Εύχαριστώ για τον ένθουσιασμό. 'Ο τομος ετοιμάζεται. * Γ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΝ, Θεσ/κήν: Σου έστειλα το τεύχος. * Μ. ΑΛΕΒΙΖΑΚΗΝ, Ταμπουρία: Σου έστειλα ημερολόγιο. * Α. ΓΕΡΑΚΙΤΗΝ, Πειραιά: 'Ημερολόγιο σου έστειλα και σου ξαναστέλνω. * Ι. ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΝ, Λεσβείαν: Με το τεύχος 47 θά πάρης και μία πολύχρωμη εικόνα όλων των ήρώων μας! ΔΩΡΕΑΝ! Εύχαριστώ για τη διάδοσι του περιοδικού. * Μ. ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗΝ, Νεάπολιν: Το γράμμα σου με συγκίνησε. Τα παρελθόντα τεύχη να τα προμηθεύσαι μέσω του τοπικού πρακτορείου εφημερίδων, γιατί συχνά χάνονται με το ταχυδρομείο. * Δ. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΝ, Βόλον: Σε λίγο θά κυκλοφορήσ η ένα τεύχος του «ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ», που θά είναι καταπληκτικό. Κάνε λίγη υπομονή. * Δ. ΠΑΡΙΑΝΟΝ, Πειραιά: Σου έστειλα. * Φ. ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΝ, Μυτιλήνην: Το ένθουσιώδες γράμμα σου συνάρπασε τόν κ. 'Αστρίτη. * ΑΛΕΚΟΝ ΖΑΔΕΝ, Π. Φάληρον: Μαζί με το τεύχος 47 θά πάρης και μία πολύχρωμη εικόνα όλων των ήρώων μας. * Π. ΠΟΥΓΚΙΑΛΗΝ, 'Αγ. 'Αναργύρους: 'Ο Κοντοστούπης, λέει, θάρη όπως οποιςδήποτε στους 'Αγ. 'Αναργύρους για να σπάση στο ξύλο... όλα τα παιδιά! 'Ημερολόγιο σου έστειλα και σου ξαναστέλνα. Δέν χρειάζονται χρήματα, γιατί τα ένθύμια του «'Υπερανθρώπου» αποστέλλονται ΔΩΡΕΑΝ! * Κ. ΓΙΑΝ-

ΝΙΤΣΟΠΟΥΛΟΝ, Πάτρας: Σοῦ ἔ-
στειλα ἐνθυμιο. Μπράβο γιὰ τὴν ἀ-
γάπῃ σου στο περιοδικό! * ΕΠΙ-
ΠΑΝΑΔΗΜΗΡΙΟΥ, Θησας: Ὁ
Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο σε εὐχαριστεῖ
γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό σου. Ὁ Κον-
τοστούπης λείπει πῶς, ἀν καμμιά φο-
ρα ἐρῇ στὴ Θησά, θὰ νομίσῃς
πῶς ἐπῆσε ἀτομικὴ θόμβη! * κ.
καὶ Γ. ΚΑΛΟΓΕΡΑΤΟΝ, Κ. Πέτρα-
λωνά: Ἰσαςί με τὸ τεῦχος 47, ποῦ
ἔχει τὸν τίτλο: «Ἡ Ἀναστασι τοῦ
ψαουστ», θὰ πάρετε μιὰ μεγάλη
πολύχρωμὴ εἰκόνα ὅλων τῶν ἡρώ-
ων μας! * Θ. ΛΙΑΝΟΝ, Χαλάνδρι:
Ἔστειλα ἡμερολόγια. Μπράβο γιὰ
τὴν διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ. * Σ.
ΜΠΗΤΣΙΟΝ, Χαρσυγῇ: Εὐχαριστῶ
γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σου. Ἡμερολό-
για σου ἔστειλα γιὰ δευτέρη φο-
ρά, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ταχυορμείο
παρουσιάζει ἀνωμαλίες! Τὸ ἐξώ-
φυλλο κοστίζει 1.000 δραχ. * Δ.
ΦΡΑΓΚΙΑΝ, Ἀνω Ὑμηττόν: Εὐχα-
ριστῶ γιὰ τὰ ὠραία λόγια σου. Ἡ
προτίμησί σου γιὰ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ
κ ο σέ τιμᾷ! * Ν. ΓΑΛΑΝΗΝ, καὶ
ΑΝΑΣΤ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΗ, Λιανοκλάδι:
Σὰς ἔστειλα ἡμερολόγια. Εὐχαρι-
στοῦ γιὰ τὴν διάδοσι τοῦ περιοδι-
κοῦ. * ΧΡ. ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀ-
ράχωθας: Ἔστειλα ἡμερολόγια.
Συγχαρητήρια γιὰ τὴ μεγάλη ὁμά-
δα σας. Ὁ Κοντοστούπης σὰς κα-
λεῖ ὅλους σέ... φωμοτυρομαχία!
Ποὺς θὰ φάῃ τὸ πιὸ πολὺ... ψω-
μοτόρι! * ΕΛ. ΚΑΡΤΑΚΗΝ, Ἰω-
άννινα: Ἡμερολόγια ἔστειλα. Συγ-
χαρητήρια γιὰ τὴν διάδοσι τοῦ πε-
ριοδικοῦ! * ΕΥΓΕΝΙΟΝ ΠΑΠΑΝΑ-
ΓΟΠΟΥΛΟΝ, Χαλάνδρι: Μπράβο
γιὰ τίς προσπάθειές σου ὑπὲρ τοῦ
περιοδικοῦ! Σοῦ ἔστειλα ἡμερολό-
για. Μὲ τὸ τεῦχος 47 ὁ πάρης μιὰ
πολύχρωμὴ εἰκόνα ὅλων τῶν ἡ-
ρώων μας! * Β. ΛΥΜΠΕΡΗΝ, Ἀ-
θήνας: Ἔστειλα καὶ στοὺς 7 ἡμε-
ρολόγια. Νὰ σὰς χαίρωνται οἱ γο-

νεῖς σας! * Γ. ΣΕΡΕΠΕΤΣΗΝ,
Νεάπολιν: Τὰ τεύχη σοῦ τὰ ἔστει-
λα, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι χάθηκαν.
Σοῦ ξαναστέλνω τὰ 40, 42, 43 καὶ
44. Ἄλλη φορά, γιὰ νὰ μὴ χάνων-
ται, νὰ τὰ προμηθεύσαι μὲσω τοῦ
τοπικοῦ πρακτορείου ἐφημερίδων.
Ὁ Ἀ λ λ ο ς μορφάζει, γιὰτί οἱ
κλονισμοὶ ποῦ ὑφίσταται τὸ μετάλ-
λινο σῶμα του ἀντανακλῶνται στὸ
πρόσωπό του. * Α. Φ. ΑΠΟΣΤΟ-
ΛΙΑΝΗ, Λεμεσό: Τὰ σκιτσάκια
σου εἶναι χαριτωμένα γιὰ τὴν ἡ-
λικία σου. Ὁ Κοντοστούπης ἐνθυ-
σιάστηκε ποῦ τὸν φοβήθηκες. * Γ.
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΝ, Λάρνακα: Μπρά-
βο γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό σου. Εὐ-
χαριστῶ γιὰ τὰ θερμὰ λόγια.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Υ.Γ.: Μὴ στέλνετε τὰ γράμματά
σας χωρὶς γραμματόσημα γιὰτί δὲ
φτάνουν στὸν προορισμό τους. Ὁ-
σοι δὲν δάξουν γραμματόσημα, εἴ-
τε ἀπὸ ἀμέλεια εἴτε ἀπὸ ἀφηρημά-
δα, νὰ μὴ παραπονιῶνται ποῦ δὲν
τοὺς ἀπαντᾷ, ἀφοῦ δὲν παίρνω τὰ
γράμματά τους.

Ὅσοι ἀναγνώστες μας τῶν
Ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερι-
κοῦ ἐπιθυμεῖν νὰ προμηθευ-
τοῦν παρελθόντα τεύχη, μπο-
ροῦν νὰ ἀπευθύνωνται στὰ
τοπικά πρακτορεῖα ἐφημερί-
δων, ποῦ θὰ τὰ ζητοῦν ἀπὸ
τὸ Πρακτορεῖο Ἀθηναϊκοῦ
Τύπου.

Ἔτσι καὶ πιὸ γρήγορα θὰ
ἐξυπηρετοῦνται καὶ τὰ τεύχη
δὲ θὰ χάνονται στὸ ταχυδρο-
μεῖο, ὅπως παραπονιῶνται
πολλοί.

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Προσοχή ! Προσοχή !

“Εφτασε έπιτέλους ή μεγάλη στιγμή! “Όλοι άνεξαιρέτως οί άναγνώσται του «Υπερανθρώπου» θά άποκτήσουν από μιά πολύ χρωμη καλλιτεχνική εικόνα όλων τών ήρώων μας, τυπωμένη έπάνω σέ είδικό χαρτόνι!

Γιά νά άποκτήσετε την εικόνα αυτή, δέ θά ύποχρεωθήτε νά πληρώσετε χρήματα ή νά στείλετε γράμματα! Θά την βρήτε μέσα στο τεύχος 47, πού κυκλοφορεί την έρχόμενη έβδομάδα με τόν τίτλο:

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΟΥΣΤ

Τό νέο αὐτὸ ἐνθὺμιό τοῦ «Υπερανθρώπου» θά εἶναι καρφισωμένο μέσα στο τεύχος 47, χωρίς αὐτὸ νά σημαίνει ὅτι θά πληρώσετε περισσότερα γιὰ νά τὸ αγοράσετε.

Ἡ τιμὴ τοῦ τεύχους 47, πού θά μείνῃ ἱστορικὸ στὴν ἱστορία τῶν Ὑπερανθρώπων, θά εἶναι μόνο 2.000 δραχμές, γιὰτὶ τὸ Νέο Ἐνθὺμιό προσφέρεται ἐντελῶς δωρεάν!

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ σας προτίμησε αὐτὸ τὸν τρόπο προσφορᾶς τοῦ Νέου Ἐνθυμίου γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

1.— Δέ θά χαθοῦν πολλὰ ἐνθὺμια στὸ ταχυδρομεῖο, ὅπως συνέβη μετὰ τὸ ἡμερολόγιο.

2.— Θά τὸ πάρουν ὅλοι οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Υπερανθρώπου» καὶ ὄχι μόνο ἐκεῖνοι πού ἔχουμε τίς διευθύνσεις τους.

3.— Θά τὸ πάρουν οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Υπερανθρώπου» κι' ὄχι ξένοι ὅπως συνέβη μετὰ πολλὰ ἡμερολόγια.

4.— Δέ θά μουτζουρωθῇ ἡ καλλιτεχνικὴ εἰκόνα ἀπὸ τίς σφραγίδες τοῦ ταχυδρομείου.

Γι' αὐτὸ, τὸ Νέο Ἐνθὺμιό δέ θά σταλῇ ταχυδρομικῶς, οὔτε θά διανεμηθῇ ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ἀλλὰ θά τὸ πάρετε μαζὶ μετὰ τὸ τεύχος 47, πού κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη έβδομάδα!

Κανένας δέν πρέπει νά χάσῃ τὸ τεύχος 47, πού εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ συγκλονιστικά, καὶ τὸ Νέο Ἐνθὺμιό, πού εἶναι κάτι ὑπέροχο!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Εβδομαδιαίον Περιοδικόν
Ηρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησία δραχ. 110.000

Ἐξάμηνος δραχ. 55 000

Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ:

Ἑτησία δολλάρια 7

Ἐξάμηνος δολλάρια 4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγὸς 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησέως 323. Προῖς Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡ ΚΟΡΔΑΚΗΣ, Πέτρας 29.

Αριθ. 46 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεωρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

- 1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ
κινδυνεύει!
- 2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δί-
σκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλιῶν.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ Ἀετοὶ ἐφορμοῦν!
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προβότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.
- 21) Βασιλεία τῶν Ἐρυθροδέρμων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐ-
λέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν Ἀγκαλιὰ τῶν Ἑρπετῶν.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεραν-
θρώπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
- 27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπε-
ρανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου
Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ Προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
- 31) Οἱ Φερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη
Κρόνου.
- 33) Ὁ Μεγάλος Ὁρκός.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 35) Ζωντανὴ Παγίδα.
- 36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
- 37) Ὁ Ἀόρατος Ἄνθρωπος
- 38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
- 39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου.
- 40) Οἱ Μαῦροι Ἐσφοροὶ.
- 41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φόουστ.
- 42) Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλληνα.
- 43) Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο Δεσμώτης.
- 44) Τὸ Τέρας τῶν Οὐρανῶν.
- 45) Ἡ Φόουστα ἐκδικεῖται.
- 46) Ὁ Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου.

Οἱ τόμοι τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Α' (τεύχ. 1-8) — Β' (τεύχ. 9-16) — Γ' (τεύχ. 17-24)

Δ' (τεύχ. 25-32) καὶ Ε' (τεύχ. 33-40)

πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας

ΛΕΚΚΑ 23

ἀντὶ δραχ. 20.000 ἑκαστος

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΡΟΥΠΗΣ

..... πλοίαρχος!

